

FOR DEG SOM ELSKER LITTERATUR

HVERDAGSNETT-

M A G A S I N E T

Nummer 4/2025 – SEPTEMBER

Intervju med:
THOMAS BAGGER

**Katrine
Wessel-Aas:**
*Skriver historiene
vi elsker*

**Vær en flue på
veggen**
*Se bilder fra forlagenes
høstfester*

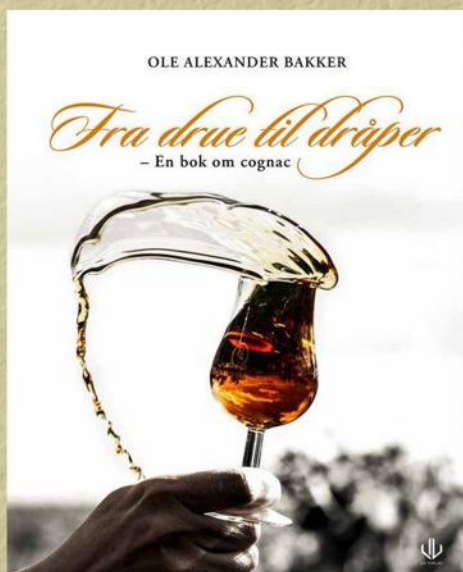

JOHN UNSGÅRD:

– er i ferd med å fullføre Stranger-trilogien

Høstens bøker fra

Nå blar vi opp for høsten

Høsten har satt sine første spor – luften er skarpere, kveldene mørkere og trærne har begynt å kle seg i gyllent og rødt. Sommeren ligger bak oss som et varmt minne, med solfylte dager og lesestunder i hagen, på stranda eller i hengekøya. Men la oss ikke sørge over det som var – for høsten er også lesetid. Den innbyr til tekopper, ulltepper og lange romaner mens regnet trommer lett mot ruta.

I denne utgaven av Hverdagsnettmagasinet får du møte John Unsgård, som nå nærmer seg slutten på sin spennende Stranger-trilogi – og vi blir med inn i universet han har skapt. Jeg har også snakket med den danske krimforfatteren Thomas Bagger, som ikke lar leserne få puste ut før siste side er snudd. Og så har jeg intervjuet feelgooddronningen Katrine Wessel-Aas, som vet akkurat hvordan man skriver seg rett inn i hjertet til leseren. Sist, men ikke minst,

kan du lese om Egil Aslak Aursand Hagerup som har full kontroll på alle uskrevne regler.

September er også krimtid – for sjette gang arrangerer Bent A. Raknes sin populære krimfestival på Osterøy, hvor virkelighet og fiksjon møtes i mørke krinkler og kreative krimplott. Håper vi sees der!

Sett deg nå godt til rette – bladet er fullt av historier, inspirasjon og mennesker som brenner for litteraturen.

"Bøker er som blader om høsten – de daler ned i fanget ditt og farger dagen." – Ukjent

Anne Lise Johannessen

<https://hverdagsnett.no/>

FØLG OSS PÅ FACEBOOK:

<https://www.facebook.com/groups/457035166256040>

<https://www.facebook.com/Hverdagsnettmagasinet>

MELD DEG PÅ NYHETSBREV:

<https://www.hverdagsnett.no>

TikTok: @hverdagsnett

FØLG OSS PÅ INSTAGRAM:

Hverdagsnett | Anne Lise Johannessen
Bokanmelder, journalist og redaktør på eget nettsted, og magasin. Fokus på bøker, men også mye «hverdagslig».

Forsidebilde:

John Unsgård. Foto: Privat

Fotokreditt for andre personbilder er nevnt i de enkelte artiklene.

Dersom ikke annet er nevnt, er illustrasjoner brukt i magasinet kjøpt fra nettsidene Creative Fabrica og Dreamstime.

HVERDAGSNETT- MAGASINET

Hverdagsnettmagasinet er et non-profit og uavhengig digitalt magasin, som er underlagt nettsiden min, Hverdagsnett.

Formålet er å fremme litteratur, men magasinet inneholder også andre varierte hverdagslige temaer.

Magasinet lages, og utgis av meg alene:

Anne Lise Johannessen
Hystadveien 90
3212 Sandefjord
Mob: 971 47 582
magasin@hverdagsnett.no

Forfattere og forlag sender ut frie lese-eksemplarer av bøker. Magasinetts anmeldere står fritt til å velge hvilke bøker de vil lese og omtale, og hva de vil skrive. Ingen får betalt, hverken av meg, forfatter eller forlag.

Det hender at jeg mottar testversjoner av produkter og spill, samt rabatter på arrangementer uten at det påvirker mine vurderinger.

Lesernes beste skal være i fokus!

Se alle tidligere utgivelser her:

<https://hverdagsnettmagasinet.no>

STØTT MAGASINET

Har du mulighet til å være investor, så ta kontakt.

Hvis du som leser liker magasinet, og ønsker at det skal bestå, oppfordres du til å vippe kr 200,- (eller valgfritt beløp) i støtte. Vipps til 971 47 582, og merk bidraget med støtte.

Innhold September 2025

REPORTASJER OG INTERVJUER

06

KRIM ER MIN MÅTE Å UNNGÅ Å BLI SERIE-MORDER

Intervju med den danske bestselgerforfatteren Thomas Bagger.

12

SKUMMEL SKRIVEKONKURRANSE

16

TENK UTENFOR BOKSEN

18

HISTORIER MED HJERTE OG FLØYEL

Intervju med Katrine Wessel-Aas

40

FRA DORULL TIL DATAMASKIN

Egil Aslak Aursand Hagerup skriver humoristiske bøker

34

MUNCH I HØYDEN

38

FRA FORBRYTELSE TIL FUGLEKVITTER

John Unsgård er i ferd med å avslutte Stranger-trilogien

44

HØSTFESTER OG SÅNT

Et innblikk i noen av forlagenes høstfester og andre litteraturarrangementer

FASTE SPALTER

- 10** BOKTIPSET
- 15** EILEENS BARNEBØKER
- 17** TERNINGKASTET
- 24** TANGENS NORSKE KRIMHJØRNE
- 27** BOKPRATEN
- 28** JON EWOS RUSLERIER
- 35** INGER SOFIES BOKANBEFALINGER
- 36** VINSPALTEN In cod we trust
- 51** HILDES BOKHYLLE
- 52** BOKINSPIRATORENS SPALTE
- 54** BOKTIPS FRA KRIMDRONNINGA

©Hverdagsnett

Innholdet må **ikke** gjenbrukes uten skriftlig tillatelse fra meg. For å dele artikkel, lag et utsnitt, og/eller legg inn link til publikasjon/artikkel.

Jeg tar intet ansvar for eventuelle feil i innsendte artikler, og annet innhold.

– Krim er min måte å unngå å bli seriemorder

Thomas Bagger startet uten planer om å bli forfatter, men med et urokkelig fortellergen og en dragning mot store, episke historier. Nå er han en av Danmarks mest leste krimforfattere – og har funnet sitt andre hjem i Norge.

Av: Anne Lise Johannessen | FOTO: Leikny Havik

Han hadde ikke lest på årevis, men én mursteinskrim leste han på to dager. I dag lever han av å skrive selv, med samme driv: å skape fortellinger som føles store, sterke og umulige å legge fra seg.

Fortell kort om din bakgrunn. Hva drev du med før du ble forfatter, og hva førte deg fram til et forfatterskap?

– Det var ikke meningen at jeg skulle bli forfatter. Det er sannheten. Men helt fra jeg var liten har jeg hatt et «forteller-gen», som var mest orientert mot film. Da jeg var barn, kunne filmer som Indiana Jones, Jurassic Park og Danser med ulver, trollbinde meg, og da fikk jeg også lyst til å fortelle store, episke historier. Det bærer nok også krim-

bøkene mine preg av. Det er alltid en stor arena og store følelser som står på spill. Slik var det allerede i min første krim "Den permanente", som foregår i Århus. Jeg ble forfatter ved «bare» å begynne å skrive. Jeg skrev uten å ane hva jeg holdt på med, eller noen form for kunnskap om hvordan man skriver bøker. Litt etter litt tok boka form, og da min første bokkontrakt med et bittelite århusiansk forlag kom i hus, bestemte jeg meg for å bli fulltidsforfatter. Vi lever bare én gang og alt det der...

Hvordan utvikler du karakterene dine fra bok til bok – vet du alltid hvor de skal, eller lar du dem overraske deg?

– Jeg gir rom for utvikling. Men

når en karakter introduseres, vet jeg hvem personen er, for jeg vil ikke forvirre leseren med inkonsistens i karakterens valg og adferd.

Har du selv blitt overrasket underveis i skrivingen – av hva karakterene gjør, eller hvor historien går?

– Ikke nå lenger. Jeg har blitt en riktig kjedelig forfatter, som planlegger ned til nesten minste detalj før jeg skriver. Jeg var langt mer rock'n roll i starten av forfatterskapet mitt.

Hva vil du si kjennetegner bøkene dine, og hva håper du at leserne sitter igjen med?

– Dette er vel et slags kjennetegn i bøkene mine: Karakterene skal

brennmerkes av plottet, forsvinne inn i det, og i møtet med skurken finner de enten lyset eller fortaper seg i mørket. Jeg er ikke interessert i lykkelige avslutninger, men vil ha den nødvendige avslutningen. Det viktigste er at det skal være troverdig, uansett hvilken pris det må ha for karakterene eller leseren. Moralen til leseren skal angripes, ikke bekreftes. I et slikt spenningsfelt vil krim, i beste fall, tilby nye

perspektiver, og påvirke måten å tenke på.

Krimsjangeren gir rom for både underholdning og alvor. Hva slags balanse er viktig for deg?

– Jeg har utviklet meg i den retningen at jeg ikke lenger skildrer vold i detalj. *Been there, done that*. Nå handler det om kunsten å skrive antydninger. Det er minst like virkningsfullt.

Hender det at du tviler på historiene dine – og hva gjør du da?

– Tvil er en naturlig del av en kreativ prosess. Det føles ikke bra, men hvis man vil skrive noe som er verdt å lese, vil det være perioder med tvil. Man tviler jo også på andre ting, så unngå å overdramatisere følelsen av tvil bare fordi den er knyttet til et romanprosjekt.

Hvordan opplever du det at bøkene dine har slått så godt an i Norge?

– Kabinpersonalet hos SAS hilser på meg med fornavn, fordi jeg hele tiden flyr til Norge. Det er flott å bli invitert til så mange arrangementer, hvor jeg får mulighet til å møte lesere og snakke i dybden om bøkene mine. Det skjer ikke så ofte i Danmark.

Hva er det fineste noen har sagt til deg om bøkene dine?

– At de har lest dem flere ganger for å gjenoppleve dem. Det kan ikke bli bedre enn det.

Har du et forhold til norsk krim, noen forfattere du følger med på?

– Jeg vil alltid skylde på Jo Nesbø for krimforfatter-karrieren min. Jeg var rundt 32–33 år, og hadde ikke lest bøker på mange, mange år. Så en dag bestemte jeg meg for at jeg ville finne en god krim.

Bokhandleren spurte om jeg kjente Jo Nesbø. Jeg svarte: «Nei, henne kjenner jeg ikke.» Bokhandleren ristet på hodet og fant fram "Panserhjerte". Jeg leste mursteinskrimmen på to dager. Jeg ble utrolig inspirert av hvor-

dan Nesbø kunne jonglere så mange tråder, og så skrev han rett og slett episke sekvenser, der jeg satt med hjertet i halsen. Det ga meg blod på tann til å skrive en «stor» krim, hvor leseren virkelig følte at de ble med på en lang reise. High five til Jo fra meg!

Du skal til Osterøy Krimfestival. Hva betyr det for deg å møte leserne ansikt til ansikt?

– En bok kan stå for seg selv, som en opplevelse, men når man hører forfatteren snakke om boka, idéene, prosessen og så videre, kan det forsterke opplevelsen av

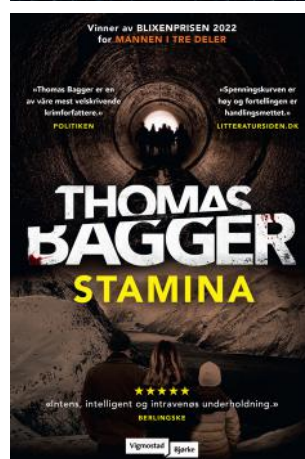
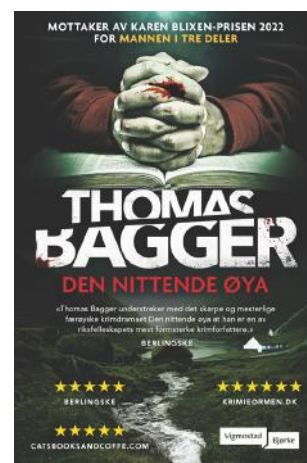
boka. Samtidig spekulerer jeg noen ganger i om man fjerner magien når man møter leseren. De blir da bevisst på at boka er et produkt som er en del av en forretning. Man lever seg jo inn i universer, og føler at karakterene nærmest er selvstendige personer.

Hva drømmer du om å gjøre med skriveingen videre, større prosjekter, sjangrskifte, filmatisering?

– For meg handler det alltid om å overgå min siste krim. Jeg presser meg selv mye på den fronten. Man kan bli sløv når man skriver så mange bøker og stivne i gamle mønstre. Jeg har stoppet et par prosjekter, fordi jeg merket at det gikk på autopilot. Jeg må føle en viss grad av kontrolltap når jeg skriver, slik at det nesten er for stort til at jeg kan overskue historien. Da vet jeg at jeg er i gang med å utvikle meg.

Fullfør setningen: “For meg er krim ikke bare spenning – det er også ...”

– en måte for meg å ikke bli seriemorder i virkeligheten.

BOKtipset:

Freida McFadden: "DEN LÅSTE DØREN"

Boka er utgitt i 2023 hos Cappelen Damm

Nora Davis var bare 11 år da hun oppdaget at faren drev med noe rart i kjelleren. Han var ofte nede i verkstedet sitt og snekret møbler, men hvorfor var døra alltid låst? Utenfor døren luktet det alltid lavendel, og noe annet. Noe vondt? En dag er døra åpen, og Nora får et innblikk i farens liv. Han er en beryktet seriemorder som har drept mange. Ofrene er mørkhårede kvinner med blå øyne...

Faren ender i fengsel, moren tar livet sitt, og Nora vokser opp hos bestemor. Nå er hun voksen, og en anerkjent kirurg. Hun har endret etternavnet sitt, for hun vil ikke at noen skal vite hvem hun er.

Da flere av pasientene hennes blir drept, på samme måte som faren drepte, havner Nora i politiets søkelys. Nora mener hun ikke har gjort noe galt, men hvorfor er det så mange spor som leder mot henne?

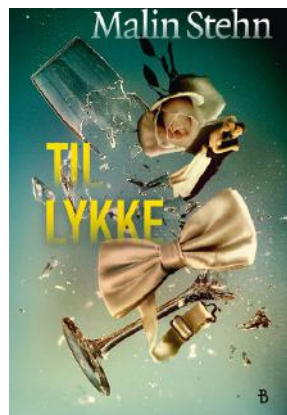
Spennende psykologisk thriller

Jeg elsker bøkene til Freida McFadden. Hun kan virkelig skrive godt i denne sjangeren, og kan kunsten med å legge ut falske ledetråder. Slutten kommer alltid som en overraskelse.

Historien er fengende og du drives til å ville lese videre. Boka er lettlest og beskrivelsene gjør at jeg lett følger med personene på ferden.

Dette er bra, og en pocketbok jeg anbefaler deg å putte i handlekurven.

Malin Stehn: "TIL LYKKE"

Boka er utgitt i 2025 hos Bonnier

For mange år siden var Erik i en bilulykke sammen med kameraten Wilhelm. Hva som egentlig skjedde den gangen er fortsatt uklart. Erik ble lam, og Wilhelm husker ingenting fra episoden. Siden har de glidd fra hverandre, og nå skal Eriks søster Emily gifte seg med Wilhelm. Det er det ikke alle som er glad for.

Emily har planlagt den perfekte bryllupsdagen med både familie og venner, men når dagen endelig er her, skal den vise seg å bli alt annet enn vellykket.

Mange forvirrende spor

Denne boka likte jeg godt. Spenningen bygges gradvis opp, og forfatteren er kjempeflink til å kaste ballen mellom ulike spor for å forvirre leseren. Dette gjelder både handling og gjerningspersoner, og selv om man får en mistanke, vet man aldri om man kan stole på det, for plutselig vris ting på.

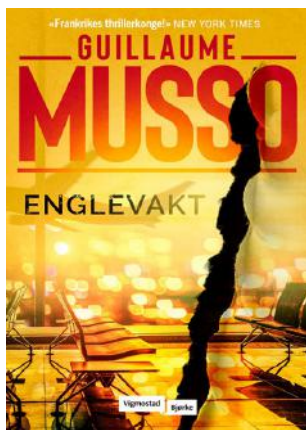
Selvsagt skjer et dødsfall, boka er jo tross alt innenfor krimsjangeren. Men er det en ulykke, er det et selvdrap eller har noen "hjulpet til"? Og hva er motivet?

Dette er en krimbok uten ekle detaljer. Jeg koste meg veldig med denne lettteste boka, og anbefaler den gjerne videre.

Bokanmeldelsene er skrevet av Anne Lise Johannessen. Les flere tips her: www.hverdagsnett.no

BOKtipset:

Guillaume Musso: "ENGLEVAKT"

Boka er utgitt i 2025
hos Vigmestad &
Bjørke

Madeline har vært i New York sammen med forloveden, og er på vei hjem til Paris. Først vil hun bare innom en kafé mens han sjekker inn bagasjen. Kaféen er overfylt, men der nede ved et glassvindu er et ledig bord.

Det bordet har også Jonathan, en annen passasjer, oppdaget. Han er på vei hjem til San Francisco med sønnen. Telefonen hans ringer, og et øyeblikks uoppmerksomhet gjør at han kræsjer rett inn i Madeline, som har sin mobil i hånda.

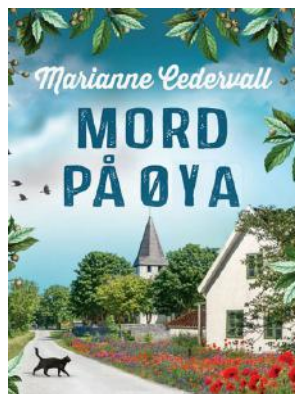
Dette er til stor irritasjon for begge, og de plukker raskt opp eiendelene sine og går mot flyene de skal med. Det er først når de er hjemme de oppdager den store katastrofen, de har forbyttet mobiltelefonene, som var helt like. De kontakter hverandre på melding, og blir etter hvert så nysgjerrige at de snoker på hverandres telefoner. Da dukker det opp mange skjulte hemmeligheter og de blir snart engasjerte i hverandres liv.

God fantasi

Det å forveksle telefoner kan selvsagt skje, men alle hemmelighetene som avdekkes er nok kun et produkt av forfatterens fantasi. Jeg tror forfatteren har kost seg masse mens han skrev, og det smitter over på leseren. Jeg elsker historien, som etter hvert blir ganske spennende. Jeg synes boka er lettest, og fortellingen er original. Den har elementer av både krim og feelgood.

Fin bok med høy underholdningsverdi.

Marianne Cedervall: "MORD PÅ ØYA"

Boka er utgitt i 2025 hos
Pangolin

Anki har blitt enke, og flytter til Gotland. Hun kjøper et fint sted, og to islandshester. Drømmen er å nyte naturen og få et nytt, godt liv. Slik blir det ikke.

Kirken blir vandalisert, og en hest blir forgiftet i stallen hennes. Men da også noen kvinner dør – og blir funnet på eiendommen til Anki, da forstår hun at noen er ute etter å gi henne skylden.

Sammen med den pensjonerte etterforskeren Tryggve begynner hun å nøste i sakene. Det skal vise seg å bli farligere enn hun hadde trodd.

Dette er første bok i en ny serie. Bok nummer to forventes i salg neste måned.

Lettlest bok fra en for meg ukjent forfatter og forlag

Da forlaget kontaktet meg om denne boka, sa jeg øyeblikkelig ja. Boka hørtet lettest og interessant ut. Jeg koste meg da jeg leste den, og jeg liker universet det skrives fra, stedet og persongalleriet.

Forfatteren skriver godt og humoristisk, for meg var det også veldig gøy at to sentrale personer heter Ragnar og Rigmor, som er min far og min søster.

Avslutningen var spesielt spennende, og da klarte jeg ikke legge den fra meg.

Jeg gleder meg allerede til neste bok.

Bokanmeldelsene er skrevet av Anne Lise Johannessen. Les flere tips her: www.hverdagsnett.no

SKUMMEL

SKRIVEKONKURRANSE

Forlagshuset i Vestfold har i høst en skrivekonkurranse gående, i forbindelse med en skrekkantologi som skal utgis neste år. Den beste novella kommer både med i boka og vinner 10 000,- kroner!

Novellesamlingen er en videreføring av podkasten *Skrekk*, der noveller av norske forfattere kommer som episoder annenhver uke. Podkasten har hatt noveller av forfattere som Myriam H. Bjerkli, Johannes Kaasa og Christoffer Lamøy for å nevne noen, og nå skal prosjektet bli bok.

Jonas A. Larsen står bak podkasten og skal være jurymedlem i konkurransen.

«Vi har fått inn en del bidrag og det er jevnt fordelt mellom kjønnene,» forteller han. «Men vi kan fortsatt ta i mot flere, så det er bare å hive seg med dersom man har en skummel novelle liggende!»

Fristen går ut 15. september, så dersom man får til å skrive konsentrert og effektivt, og sette av tid, er det mulig å starte nå.

«Det viktigste er at novella er skummel. Og skummelt er stort: Det som er skummelt for meg er ikke skummelt for andre, og omvendt,» sier Jonas. «Jeg blir

mest skremt av det som kommer krypende og sitter i etter at jeg er ferdig å lese. Mens andre kanskje blir skremt av store, skumle ting som kommer byksende ut av mørket.»

Han legger også til at å kunne fortelle en god historie er et pluss:

«Det er klart. Man bør ha et grep om å fortelle historien på best mulig måte. Hvordan kan man bygge opp en god historie over få sider, for å få mest mulig ut av slutten eller klimakset?»

Som tips til gode skrekknoveller å sjekke ut, for inspirasjon, nevner han Edgar Allan "Poes Tell Tale Heart" og "What a Thought" av Shirley Jackson. I Poes novelle er det ikke så mye voldsomt som skjer, men hovedpersonen er en upålitelig forteller som åpenbart har store, store problemer. Å være inne i hodet hans blir bare mer og mer ubehagelig, samtidig som hele novella føles klaustrofobisk. I Jacksons novelle dreier det seg om en kone som plutselig ser for seg hvordan det ville

være å slå ektemannen i hodet med det store, tunge askebeget på stuebordet. Hun misliker ham ikke, han har ikke vært slem mot henne, men hun forføres av tanken på hva ville skjedd dersom?

«Bare slike ting som det kan være utrolig skummelt, også fordi det ligger tett opp til noe som kunne ha skjedd,» sier Jonas.

«Noveller er uansett en fantastisk form for skrekk, fordi du slipper å måtte forklare for mye, eller å skildre noe dyptgående. Jo vagere det er, jo skumlere kan det bli.»

Kort oppsummert ønsker juryen å bli skremt, og ser fram til å lese novellene de får inn til konkurransen. Man kan også søke opp podkasten der du vanligvis lytter til podder, for ytterligere inspirasjon. Den heter *Skrekk: Fortellinger av norske forfattere*.

Her er utkastet til boka's forside.

Les mer om konkurransen:
<https://skrekklitteratur.no/bok/>

Drømmer du om å gi ut bok?

Vi hjelper deg med å planlegge,
skrive og utgi historiene dine!

Coaching og veiledning

ONLINE-KURS

Hjelp med å gi ut bok

Alt du trenger for å skrive!

www.skrivekurs.no

BARNEBØKER FRA EILEEN

Eileen Ødegaard jobber ved barneavdelingen på Larvik bibliotek der hun formidler bøker for barn og ungdom. Det passer henne utmerket, siden litteratur beregnet på unge mennesker er rask, direkte og modig og ofte uten lange forklaringer.

– Jeg liker så godt bøker som har både fiksjon og fakta i seg. At bøkene er spennende, og gjerne morsomme, med flotte illustrasjoner samtidig som de også kan relateres til faktiske samfunnsproblemer eller historiske hendelser. Derfor valgte jeg akkurat disse to bøkene nå.

"Jonas Eide går på vannet"

av Birgitte Rustad Wegener

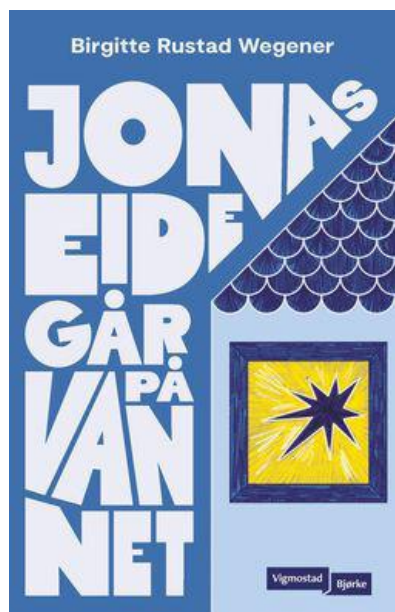
– Vigmostad & Bjørke, 2025

Herlig bok om snart å være ferdig på ungdomsskolen.

Jonas er så heldig at han er en del av en fin guttegjeng. Og så blir han sammen med Sofie, ei jente i kassen som er både hyggelig, rik og pen.

Men han er mye mer opptatt av den nye jenta, Jessica, som mener og gjør det hun vil uten å bry seg med hva andre mener. Hun har verdens styggeste lue og hun er kristen. Jonas ender derfor opp med å bli med i den klubben hun går i, i kirken, og plutselig har han rollen som Adam i et skuespill.

Så hva gjør han? Han må jo gjøre det slutt med Sofie!

Boka er morsom, klein og alvorlig, for når livet er i endring på alle fronter blir det mye usikkerhet og mange utfordringer en må løse.

"Kvist og Krokus"

av Anne Vålaug

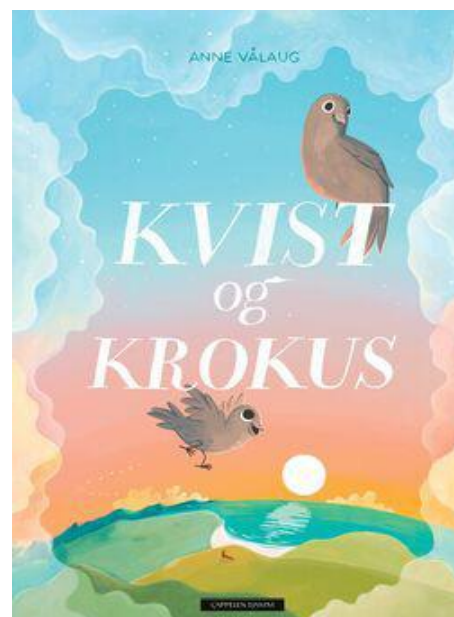
– Cappelen Damm, 2025

Kvist er en tårnseiler, en trekkfugl som flyr høyt og langt når høsten kommer. Eller, alle de andre tårnseilerne reiser, Kvist trives alene hjemme om vinteren. Han har det ryddig og fint og koser seg med å legge puslespill. Syden er ikke noe for han.

Men denne høsten blir alt kaos, for den lille niesen hans, Krokus, har forsovet seg og alle de andre har reist. Da må Kvist følge henne et stykke på vei.

De møter hjelpsomme dyr og fugler, men også noen skumle. Kvist må faktisk følge Krokus hele veien.

Denne bildeboka handler om å tørre og om å finne ut at forandring kanskje ikke er så farlig.

Her finner du flere boktips for barn og ungdom fra Larvik Bibliotek: <https://bibliotek.larvik.kommune.no/barn/>

Tenk utenfor boksen

– hvor det uventede venter

Paradox Museum fokuserer på paradokser og optiske illusjoner. Dette er et sted som både forvirrer og forundrer – et «must-see & share» for alle aldersgrupper.

TEKST og FOTO: Anne Lise Johannessen

Paradox Museum er et interaktivt opplevelsesmuseum som ligger midt i Oslo sentrum. Det er et morsomt sted å besøke, med mulighet for mange uvanlige bilder.

Her får du en leken og sosial opplevelse blant artige og overraskende illusjoner. Konseptet er bygget på «edutainment», som er en blanding av læring og underholdning. De besøkende får oppleve mer enn 70 ulike installasjoner som spiller på optiske illusjoner, perspektiv, vitenskap og kreativitet. Målet er å overraske, skape nysgjerrighet og invitere til å se verden på nye måter. Du har én time til å utforske de mange rommene.

Museet holder til i Rosenkrantz' gate 11, kun et steinkast fra Karl Johan, Stortinget og Nationaltheatret.

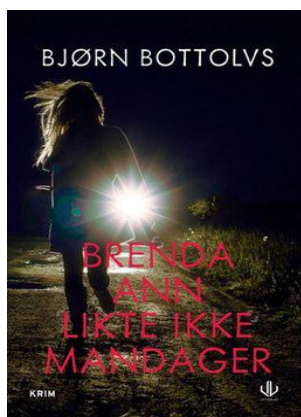

Terning- kastet

v/Kjell Magne Gjørseter

<https://bokblogger.com>

"Brenda Ann likte ikke mandager"

av Bjørn Bottolvs. Liv Forlag, 2025

+

Det er korte kapitler i ei kort bok, så den kan fint leses ein ettermiddag. Når ein fyrst byrjer å lese boka, så er det vanskelig å legge den fra seg. Det er eit fantastisk språk og ein imponerende historie. Bakgrunnen for historia er basert på ein verkeleg person, nemlig Brenda Ann Spencer, som setter ein ekstra spiss på romanen.

Krimromanen er særst velskrevet og trollbinder meg som lesar frå fyrste side av. Det er ein sår tone i teksten, der mykje handler om lengsel og sorg. Minner frå ei svunnen tid dukker stadig opp att, og korleis det heile kumulerer i eit drap er ein snedig utvikling i historia. Ein bokskatt av de sjeldne. Eg tar av meg hatten for

Bjørn Bottolvs og det han har skapt gjennom denne historia.

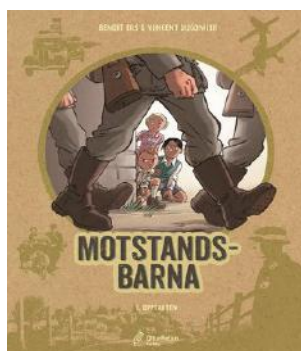
"Sommer på Seilerholmen"

av Lene Lauritsen Kjørner, Fagervik Forlag, 2025

For dei som har lest fleire av bøkene til Kjørner frå før av, så veit ein kva det går i. Suksessoppskriften er den samme, men karakterene og omgivnadene er nye. Det er mykje latter, vin og fjas. Absurde situasjoner, intriger, misforståelser og lettbeint humor om ein annen.

«Sommer på Seilerholmen» er den ultimate sommerboka. Kjørner har gått tilbake til røtene, og skrevet ein roman med ei sprudlende forteljarstemme. Det er berre å la seg forføre av univers, historie og karakterer. Ein meir avslappende og «sommerlig» bok skal ein leite lenge etter.

"Motstandsbarne Bok 1-3"

av Benoît Ers & Vincent Dugomier, QlturRebus Forlag, 2024

Dette er ein fransk-belgisk teikneserie i bokformat som handler om unge som forsøker å stå opp mot okkupasjonsmakten under den 2. verdskrig. Historia tar utgangspunkt i korrekte fakta, og spinn vidare derifrå. Dette gjer til at serien er både lærerik og spennende for born og ungdommer, men også eit godt alternativ for vaksne.

Den er lærerik, spennende og viser krigens brutalitet på ein genuin måte, utan at det vert visuelt forstyrrende for målgruppa. Det osar kvalitet frå A til Å, og ein skjønner lett at denne serien er populær rundt om i Europa.

Historier med hjerte og fløyel

– slik skriver hun historiene vi elsker

TEKST: Anne Lise Johannessen | FOTO: Privat

Katrine Wessel-Aas startet som journalist, men det var først da hun turte å følge drømmen om å bli forfatter at alt falt på plass. I dag skriver hun historiske romaner som trollbinder leserne – med karakterer som lever, elsker og kjemper i en annen tid.

*- Skrivegleden har alltid vært der, men jeg
mistenker at jeg var norsklærerens mareritt* “

Det begynte med en uregjerlig skriveglede, lange stiler og en pappa som mente hun mangelte de spisse albuene journalistyrket krevde. Men Katrine lot seg ikke stoppe – hverken av janteloven, deadlines eller tvil. I dag er hun en av landets mest populære feelgood-forfattere, med serier som tar oss med til både historiske Trondheim og den engelske landsbygda. Jeg har snakket med henne om skriveglede, research-nerding, og den ene meldingen fra en leser hun aldri kommer til å glemme.

Du er født i Trondheim og har bodd både i Norge, USA og England. Hvordan har det preget deg som historieforteller?

– Jeg har alltid vært glad i å reise, og er takknemlig over å ha fått muligheten til å bo ulike steder. Det utvider horisonten, og skaper en nysgjerrighet som er fin å ha med seg i arbeidet med å skape nye univers og karakterer. Noen steder får et fastere grep om hjertet enn andre, og historiefortellingen er på mange måter et nostalgisk gjensyn med steder som har betydd mye for meg. Jeg pleier å si at bøkene om familien Winther er en kjærlighetserklæring til Trondheim, byen jeg vokste opp i. Både det å skrive, og lese, kan beskrives som en reise i seg selv – og vi trenger ikke en gang forlate godstolen for å være med på den.

Du har journalistbakgrunn. Hvordan har det formet deg som forfatter, om i det hele tatt?

– Årene som journalist, først i Norsk Uke-

blad, deretter i Magasinet Kamille, har vært viktige ikke minst fordi de lærte meg hvordan å formidle en historie, og et budskap, på en lettfattelig og engasjerende måte. For det andre krever journalistrollen at du er nysgjerrig, og gjør grundig research – noe jeg elsker! Å lete etter de små knaggene jeg kan henge historien min på, og detaljene jeg kan krydre den med, er noe av det morsomste ved å skrive historisk. For det tredje lærte årene som journalist meg å skrive under press, og med stramme deadlines, noe som kom spesielt godt med da jeg skrev romanserien Kristiania med seks-syv utgivelser i året.

Var du en av dem som alltid skrev, allerede som barn – eller kom lysten til å skrive senere?

– Skrivegleden har alltid vært der, men jeg mistenker at jeg var norsklærerens mareritt! Jeg ville skrive fritt, skrev altfor langt, og holdt meg sjelden til oppgaven. Jeg kommer fra en slekt med mange skrivende på morssiden, så kanskje skrivegleden ligger i blodet?

Jeg utdannet meg innen journalistikken til min fars protester. Han mente at man måtte ha spisse albuer for å være journalist, noe jeg ikke hadde. Heldigvis hørte jeg ikke på ham!

Drømmen om å bli forfatter har vært med meg lenge, men det var først da jeg ble redaktør i bokforlag at jeg våget å følge den. Jeg har ikke sett meg tilbake siden.

Sammen med redaktør Inger Rødseth, verdens beste ifølge Katrine.

» **Hva var det første du skrev som du husker du var ordentlig stolt av?**

– Det kan ha vært et fryktelig langt dikt om krig og fred, eller noe i den dur. I mitt hode var det et lite mesterverk – i lærerens hode var det alt annet enn det. I ettertid kan jeg si meg veldig enig med ham. Jeg ble også veldig stolt og glad da den siste boken i Winther-serien føyk rett til topps på bestselgerlisten!

Husker du øyeblikket da du tenkte: “Nå tør jeg kalle meg forfatter”?

– Et godt spørsmål som er vanskelig å svare på! Forfatter er ingen beskyttet tittel, og likevel er det mange med opptil flere bøker på samvittigheten som kvier seg for å

kalle seg for nettopp det. Er det av redsel for å fremstå som skrytete, eller selvgod? Pompøs? Det er jo janteloven i et nøtteskall, det. For min egen del tror jeg at det måtte noen Kristiania-bøker til før jeg turte kalle meg forfatter.

Du har skapt en hel liten verden med seriene dine – hva er det ved historiske miljøer som aldri slipper taket i deg?

– Tanken på at jeg har klart å skape en hel liten verden med bøkene mine, og at lesere i inn- og utland lever seg så inn i universet at de nesten glemmer at det er fiksjon ... ja, det får huden til å nuppe seg!

Jeg tror en av hovedgrunnen til at jeg er så fascinert av historiske miljøer er at de har dette fremmede, og likevel gjenkjennelige, ved

seg. Normene og reglene for hva som var rett og galt var så rigide at konsekvensene, om man rokket ved dem, ble mye større enn de er i dag – noe som gjør det lett å skape spenning og drama.

Så er det selvfølgelig det romantiske aspektet ved å skrive fra en svunnen tid. Susen og dusen, og kontrastene! Skinnende lysekroner, taft og silke, og overdådige interiører på den ene siden. Fattigdommen, og kampen for å overleve, på den andre. Alle samfunnsendringer som hadde en enorm innvirkning på folks liv – uansett stand eller klasse. Kvinnekamp, klassekamp, arbeiderkamp ... til sammen er det en utømmelig kilde til drama og romantikk som gjør at jeg aldri blir lei av å skrive fra historiske miljøer.

Oppslag i Adresseavisen tidligere i år

Hva slags kilder og research bruker du for å gjøre miljøene levende – og hvor mye frihet tillater du deg som romanforfatter?

– Research er en stor del av arbeidet med å skrive en historisk roman. Jeg leser mye historie for å danne meg et historisk bakteppe som er så korrekt og troverdig som mulig – ikke for å gi leseren en leksjon i historie. Historien formidles først og fremst gjennom handlingen, og karakterene. Jeg kan tillate meg å tøye «den historiske strikken» litt for handlingens skyld. For eksempel så avlegger dronning Maud kunstutstillingen til en av mine karakterer et besøk i den siste Winther-boken.

Når det gjelder historiske kilder så er gamle aviser gull verdt. Jeg tror jeg kunne skrevet en hel roman bare ved å skumme gamle reklameannonsene! Andre kilder er malerier og fotografier for å fange opp klesdrakt, stemning og

andre historiske detaljer. Fagpersoner som byantikvar, historikere og andre, kan bidra med mye nyttig kunnskap. De fleste bygder og byer har egne historielag – mange med egne nettsider. Det er mange historieinteresserte med mye kunnskap der ute.

Hvordan vet du at en karakter bærer en hel roman? Hva leter du etter når du begynner på en ny historie?

– Det aller viktigste når en ny historie skal plottes er å velge en hovedkarakter som kan skape nok konflikt til å gjøre historien engasjerende og underholdende. Som for eksempel Eva Winther-Hagen i trilogien fra 1920-årenes England. Jeg visste at jeg ønsket å skrive en «spin-off» på Winther-serien, at handlingen skulle foregå noen år frem i tid, og at den skulle legges til Wimbledon. Eva er Christian og Ellinors datter, Karl og

Cecilia Winthers første barnebarn, og har en forhistorie som skiller seg ut. I tillegg er hun viljesterk, ujålete, rik – og bærer på en hemmelighet som gjør oss nysgjerrige på hvordan det vil gå henne videre i livet. Det må være nok konflikt både i karakteren, og i handlingen, til at leseren skal gripes og engasjeres av historien – og det bestemmer i stor grad hvordan jeg vet at en karakter vil bære romanen.

Kvinner i dine bøker får gjerne både motstand og muligheter. Hva slags kvinneskjebner interesserer deg mest å utforske?

– Alle liker en god Askepotthistorie, men vel så interessant som å utforske skjebnen til fattigjenta som klarer å karre seg ut og opp, har jeg funnet det vel så interessant å sette søkelys på skjebnen til

– En dansk leser har tatovert forbokstaven til flere norske favorittforfattere på armen – deriblant «K» for Katrine.

1,5 millioner solgte bøker i inn- og utland

Foto: Christopher Helberg

de velsituerte kvinnene. Kvinner som i stor grad var styrt og kontrollert av tradisjoner, konvensjoner, makt og menn. Gifte kvinner hadde langt færre rettigheter enn sine ugifte medsøstre, og det har vært interessant å fokusere på de indre konfliktene, og stillferdige protestene, som hos Ellinor, Babette, eller Cecilia.

Det har også vært interessant å utforske kvinners liv og stilling i England etter første verdenskrig. Om hvordan krigen ga kvinner nye muligheter og utfordringer mens mennene kjempet på slagmarken, og om hvordan mange opplevde et slags vakuum da krigen var over, og oppgavene og mulighetene ble tatt fra dem igjen.

Hvordan vet du når en bok er ferdig? Er det teknisk – eller mer en følelse?

– Ja takk, begge deler. Hvis jeg utelukkende skulle fulgt følelsen er jeg redd jeg aldri ville blitt ferdig! Det er alltid noe som kan gjøres enda bedre, og uten en deadline ville jeg smidd og knadd i det uendelige. Jeg følger et synopsis, og har en meget dyktig redaktør i ryggen under hele skriveprosessen – og jeg holder fristen vi har satt sammen. Alt

i livet kan gjøres bedre, men på et tidspunkt må det være «godt nok».

Hva betyr det for deg å kunne gi folk en virkelighetsflukt, en pustepause i lesingens verden?

– Det betyr så mye at jeg tør påstå at det er derfor jeg velger å skrive nettopp feelgood. I en tid, og en verden, med så mye elendighet, trenger vi et rom der vi kan la tanker og drømmer fare, og der vi vet at historien kommer med en lykkelig slutt.

Hvis du kunne levd én uke i én av bøkene dine – hvilken tid og hvilket sted ville du valgt?

– Et vanskelig valg! Men jeg tror det må bli julefeiring med familien Ashmore på familiegodset Oaktree ute på den engelske landsbygda på begynnelsen av 1900-tallet. Jeg elsker jul, og jeg elsker den engelske countrysiden ... så da slår jeg to fluer i én smekk!

Får du mange meldinger fra lesere, og husker du en som har gjort spesielt inntrykk?

– Jeg får mange meldinger, både fra inn- og utland, og jeg setter stor pris på hver eneste en av dem. Om jeg må velge én som

har gjort spesielt inntrykk, må det være fra leseren som hadde vært syk lenge, og mistet lesegleden, men bøkene mine hadde klart å lokke den frem igjen – og på den måten gjøre hverdagen litt lettere å bære. Nevnes må også den danske leseren som har tatovert forbokstaven til flere norske favorittforfattere på armen – deriblant «K» for Katrine.

Fullfør setningen: «For meg handler historiefortelling om mer enn romantikk – det er også ...»

– ... et viktig redskap for å fremme leseglede, og pirre nysgjerrigheten rundt fortid og samtid.

Noe annet du vil si?

– Nå som «Hjem til deg», den siste boken i trilogien fra England kommer ut, vil jeg gjerne benytte sjansen til å rette en stor takk til alle lesere og lyttere av bøkene mine. Dere gir meg masse inspirasjon til å skrive videre!

Boka "Hjem til deg" er i salg fra 26. september.

Research! Katrine finner mye på antikvariater på nett.

Den vanskeligste krimøvelsen av alle

Aschehoug 2025 | Terning: 5

"Mitt neste liv" (2025) er den tredje og avsluttende boken i Ruth Lillegravens thriller-trilogi om Clara Lofthus, etter "Alt er mitt" (2018) og "Av mitt blod" (2021). I denne boka knyttes alle trådene, og vi får det endelige svaret på hvordan det psykologiske dramaet ender. Dette gjør Lillegraven med en finslipt penn, og en imponerende evne til å klare det vanskeligste krimkunststykket av dem alle, nemlig å gjøre en fullblods sosiopat til et menneske vi trykker til brystet.

Vi er mange som har ventet med lengsel etter å få lese det siste kapitlet om Clara Lofthus, og da er det ekstra deilig at Lillegraven leverer så til de grader som hun gjør her. I bokas begynnelse lever Clara et tilbaketrukket liv med samboeren Axel og tvillingsønnene i Nairobi, hvor hun jobber med bistand og utdanning for Unicef, fem år etter de dramatiske hendelsene i forrige bok. Etter å ha reddet flere barn under et brutalt terrorangrep, får hun massiv oppmerksomhet og blir heltinne i hjemlandet.

Samtidig begynner den tidligere gravejournalisten Erik Heier, som har vært fredagskonge på NRK, å undersøke hva som egentlig skjedd da noen finner et gammelt lik i en industrikjeller. Dette setter i gang en farlig etterforskning som truer med å avsløre Claras mørke fortid.

Tittelen har en dobbeltbetydning: Det neste livet Clara skal

leve, eller det neste livet hun kommer til å ta. For er det noe Clara Lofthus er, ja så er det en kaldblodig drapskvinne. De som kommer i hennes vei, dør. Hun ønsker seg et nytt liv hvor alle problemer og traumer fra fortiden er "lagt døde", men dessverre har de fleste av hennes problemer fysisk form av andre mennesker, og den eneste måten å få dem lagt døde på, er ved å drepe dem.

En sentral konflikt i alle tre bøkene handler om hjemgården på Vestlandet som Clara lengter tilbake til. Nå er det den utspekulerte Agnes, Claras mor, som holder til på hjemgården. Hun vil (for å såre Clara mest mulig) stykke gården opp med hytte-tomter, gondolbane, og lignende knefall for penger og modernitet.

Som i de tidligere bøkene veksler språket mellom nynorsk i Claras perspektiv og bokmål på alle andre karakterer, noe som understreker kontrasten mellom

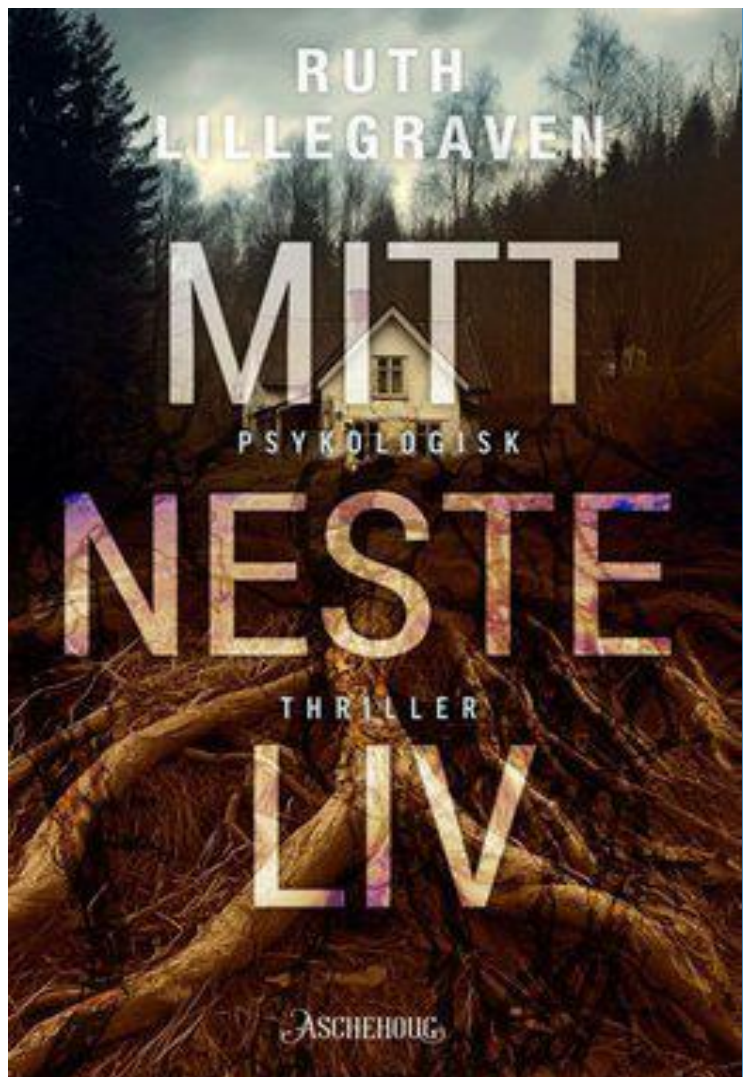
Clara og alle andre. Hun har en annen stemme, en annen målform, et annet sett å betrakte verden på. Ruth Lillegraven har skapt en iskald, beregnende og skremmende protagonist i Clara Lofthus, og det er fascinerende å se hvordan hun trakterer denne karakteren bak fasaden til en vakker, mektig og beundret kvinne.

Romanen utforsker temaer som maktbegjær, hemmeligheter, arvesynd og barns oppvekstmiljø, samtidig som den tegner et portrett av tidenes største sosiopat i norsk krim. Jeg tar meg selv i å heie på henne, samtidig som jeg nesten pisser på meg av angst når hun går inn i sonen. Da er hun så forfærlig skremmende at jeg ikke begriper hvordan Lillegraven har klart å finne denne balansen. Jeg våger å påstå at det er den vanskeligste øvelsen en kan begi seg ut på som krimforfatter. Å skape en karakter som er fullstendig grenseoverskridende, helt

blottet for empati, og så kynisk beregnende og hevngjerrig at hun burde vært sikret på samme måte som vi lagrer radioaktivt avfall. Samtidig skal du som forfatter få leseren til å engasjere seg i hennes liv, i hennes motiver, i hennes forskrudde rettferdighetssans, og i hennes ve og vel. Clara Lofthus er en roman-karakter det er umulig å forholde seg likegyldig til. En vi trykker til brystet og elsker, selv om vi hater følelsen av å gjøre det.

Den beste sammenligningen jeg klarer å komme opp med (foruten Dexter) er Sebastian Bergmann fra bøkene til Hjorth og Rosenfeldt. Men han var bare en selvopptatt, sexistisk, selvdestruktiv narsissist. Ikke en kaldblodig drapsmann som bokstavelig talt går over lik for å komme seg opp og fram. Clara Lofthus har ikke spisse albuer – hun har motorsagalbuer. Ikke lett å bli glad i ... men, så blir vi det likevel.

Dette er heidundrende godt levert av Ruth Lillegraven, og siste del av trilogien er kanskje den mest spennende av dem alle.

Forfatter Geir Tangens bøker:

"Maestro" (2016), "Hjerteknuser" (2017), "Død manns tango" (2018), "Vargtimen" (2021), "La alt håp fare" (2022) og "Hundedager" (2023).

KOMMER SNART

«Forfatteren bygger handlingen opp i ekte Agatha Christie-stil»
Finn Steenstad, Tinsbergs blad

Tiende bok i tryggekrim-serien med Olivia Henriksen i hovedrollen!

Privatdetektiv Olivia Henriksen og en engasjert hotellmadam Mona er på utfukt i grønn natur for å slutte seg til anti-solcellelobbyen. Grunnere og utbyggere vil gjøre om ei myr med utrydningstruede vekster og sjeldne fugler til et gigantisk solcelleanlegg. Men da de banker på døren til Stian Skog, lederen av protestbevegelsen, finner de ham død.

Førstebejent Evert Karlsen dukker opp i sin sedvanlige grusomme genser mens forviklingene florerer på politistasjonen, alt mens Olivia dukker ned i perfekte vedstabler, trommerceiser og voodoo-dukker. Hun spaner på en merkelig lokalbefolkning mens hun snuser på gamle mysterier. Er det noen av dem som står bak alt som skjer, eller rett og slett solcelle-lobbyen som har villet kvitte seg med en brysom hindring? En ting er sikkert: myra byr på mange overraskelser ...

Og hvem kan ha drept Stian Skog? Er det virkelig sann at alt henger sammen med alt?

Lene Lauritsen Kjolner roman debuterte med 'Høyt berger de' - første tryggekrimbok med Olivia Henriksen i hovedrollen. For denne mottok hun Maurits Hansen-prisen 'Nytt blod' i 2014.

Olivia-serien, som beskrives som unik i norsk sammenheng, er en trygge-, boble- og skjærgårds-krim med vidt, humor og selvironisk snert.

I tillegg skriver hun flere feelgoodserier: med gallerist Petra Pettersen på Hvosner, bokhandler Sofie i Sandnessund, pensjonatvertinne Petronella i Tønsberg, klesdesigner Laura på Seilerholmen og en tryggekrimserie om mønsterne ved Spafryd. Flere av titlene er oversatt til engelsk, fransk, tysk, spansk, dansk, svensk, finsk og arabisk.

Lene er oppvokst i skjærgården utenfor Natterøy og bor i Tønsberg, med mann, katt og omringt av gitarer

«Dette er koskrim til å nyte under et pledd med et glass portvin til, og her er et elegant og til tider underfundig språk som bidrar til nytelse.»

Juryuttalelse, Maurits Hansen-prisen

9 788293 768616

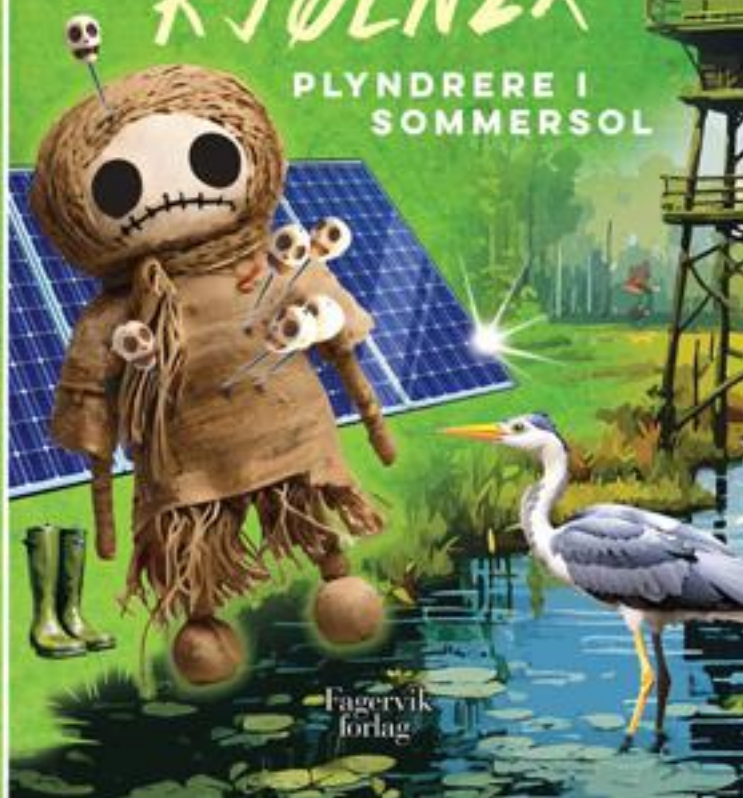
LENE LAURITSEN KJØLNER

PLYNDRERE I SOMMERSOL

LENE LAURITSEN KJØLNER

PLYNDRERE I SOMMERSOL

JON EWOS RUSLERIER

Igjen snubler jeg tilfeldig over fantastiske bøker når jeg går på jakt i lese-kioskene. Jeg setter sånn pris på hvordan tilfeldigheter gir meg uventede bøker. Denne gangen har turen kommet til å rusle rundt Kate Quinns roman «Alice-nettverket». Oversatt av Einar Blomgren og utgitt på norsk i 2018.

TEKST: Jon Ewo

Handlingen har to tidsplan. Det første fra 1915 og verdenskrigen hvor Eve Gardiner blir hyret av britisk etterretning til å spionere på tyskerne i Frankrike. Der blir

hun en del av Alice-nettverket til kvinnen med spionnavnet Lili og jobber i restauranten til den grusomme René Bordelon, under dekke av å hete Marguerite Le Francois. Det skal vise seg å være betydelig vanskeligere enn hun trodde og ingen spionutdanning kunne ha forberedt henne på hvordan det skulle utvikle seg. Det andre tidsplanet er fra 1947. Den unge, amerikanske Charlotte (Charlie) St. Clair er i Europa for å få abort. Familien vil fjerne graviditeten fordi hun er ugift. Imidlertid har Charlie andre planer. Hun vil oppspore kusinen Rose som ble borte under krigen da hun antakelig spionerte i Frankrike for engelskmennene og jobbet for den grusomme restauratøren René, som nå har skiftet etternavn. Hun starter med å

oppsøke en kvinne ved navn Eve Gardiner, som visstnok vet litt om Rose. Herfra blir de et team, som sammen med Eves sjåfør, ruller opp fortiden.

Tema

Kate Quinn skriver om kvinner som havner i uvanlige yrker, som snikskyttere, kodeknekkere og spioner. Dette er en bok om hva krigen gjør med folk. Hvordan krig og umenneskelig press skaper traumer – både for de som opplevde den på kroppen og for de etterlatte. En slags hyllest til de ukjente heltene som aldri fikk minnesmerker eller takk for innsatsen.

Dessuten er den en bok hvor begge hovedpersonene (Eve og Charlie), forbanner seg over en verden hvor kvinner i mye større

JON EWO

Jon Ewo har skrevet bøker for alle aldre og i mange sjangere. Han har vunnet en rekke priser. Men i denne spalten med ruslerier skriver han om bøker han har lest.

Den som vil lese hans ukentlige, nye lørdagsrusleri kan gå inn på gruppa «Litterære ruslerier»

Han tar gjerne ruslerioppdrag i biblioteker og leseforeninger.

grad enn menn må forholde seg til uskrevne lover og regler som finnes for å kontrollere og styre hvordan de lever.

Boka har også passasjer med boblende livsglede og lykkelige barndomsminner som blir fine motvekter mot krigens grumhet. Boka forsøker også på slutten å bygge broer fra grusom fortid til en bedre nåtid.

Hun har skrevet en rekke historiske romaner, hvorav dette var nummer åtte.

Historien

I dette tilfellet er boka og personene basert på ting som virkelig skjedde og folk som levde da. Det fantes faktisk et spionnettverk som ble kalt Alice-nettverket. Lili som er nevnt her, het i virkeligheten Louise de Bettignies. Og mye av den skjebnen den virkelige Louise fikk, får også Lili her. Flere av de andre personene i boka har også modeller fra verdenskrigens historie.

Boka er full av referanser til Baudelaire som skrev «Ondskapens blomster». De kvinnelige

spionene kaller hverandre nettopp det – ondskapens blomster. Dessuten får en byste av Baudelaire en viktig plass i fortellingen.

Gjenbruk

Jeg vet at noen forfattere rynker på nesen av at bøker gis bort gratis i lesekosker. Men alt som står der til bruk er det jo allerede utbetalt royaltys på, så jeg har i grunnen ingen forståelse for at man skal få betalt to ganger. I stedet for at boka står uvirksom i et menneskes bokhylle, havner den i en lesekoske og blir brukt og lest på nytt. Gjenbruk kalles det.

Så kommer entusiastiske lesere som meg og snubler over gull som andre ga bort fordi de mente det var gråstein. Takk – hvem du enn er som ga meg denne stafett-pinnen å bringe videre i form av et rusleri.

Spenning

Det er mange bøker som kan være spennende, på hvert sitt vis. Men dette er en av de mest spennende jeg har lest i år. Den fenget allerede fra de første sidene. Noe

som er godt gjort. Og jeg ser hvor lett dette kan bli film av. (Det har kanskje også skjedd?). Hun skriver med innlevelse og tyngde og vi tror på alt sammen. Vi ser personene for oss. Vi lever med dem. Vi plages med dem. Vi ler når de ler og gråter når de gråter.

Dette er virkelig en pageturner.

Funfacts

- Forfatteren har vunnet mange priser for bøkene sine.
- Hun har spesialisert seg på historiske romaner. Begynte med Romertid og renessanse. Og så hoppet hun plutselig til det 20. århundre.
- Den første boka hennes skrev hun allerede mens hun gikk på college.
- Hunden hennes heter Caesar. Ikke noe sjokkerende valg siden hun elsker historie.

Fra dørull til datamaskin

– Forfatterens vei til humor og kunstig intelligens

Da en kollega glemte å ta med møtemat, ble resultatet en bestselger. For Egil Aslak Aursand Hagerup er bøker et resultat av praktiske mangler i samfunnet – og i bokhyllene.

av Anne Lise Johannessen | FOTO: Sturlason

Egil Aslak vokste opp på et keramikkverksted i Overhalla og utdannet seg som statsviter, men det var studentrevy, satire og sosiale medier som banet vei inn i NRK. Der har han vært i tolv år og jobber i dag som teknologijournalist. Ved siden av det, og småbarnsliv, har han skrevet en rekke humoristiske og faktabaserte bøker om alt fra talehjelp og dørullplassering til beredskap og uskrevne lover. Han kaller seg en «ufrivillig forfatter», men idéene nekter å la ham være i fred.

Fra revyscene til kunstig intelligens

Forfatteren vokste opp med en mor som var keramiker og en far som var sjef for fylkesgalleriet i Namsos. Under studietiden i Trondheim ble han litt tilfeldig hanket inn i Student-TV og UKE-

revyen, noe som etter hvert ledet til skriving for *Hallo i uken* på P2 og det satiriske *Mediehuset 5080*.

Derfra gikk veien videre til *Senkveld* med Thomas og Harald, hvor han var med på å bygge opp programmets satsing på sosiale medier. Dette arbeidet førte ham inn i NRK, hvor han har vært siden. Nå leder han arbeidet med å lære opp hele NRK i bruk av kunstig intelligens.

Samtidig har han gjennom hele karrieren hatt en parallell løpebane som forfatter, riktignok med motstand.

– Jeg elsker jobben min, så jeg er på et vis en ufrivillig forfatter. For det tar skrekkelig mye tid, og selv om bøkene har solgt veldig godt, ville jeg ikke kunnet leve av bare dét. Ikke hadde jeg ønsket det heller, tror jeg.

– Men idéene strømmer på:

Jeg har til enhver tid flere titalls idéer til bøker. Og av og til får jeg en intens følelse av at noen burde skrive akkurat den boka. Og hvis jeg innser at ingen andre kommer til å gjøre det, må jeg bare brette opp ermene og skrive den. Men jeg skriver utelukkende bøker jeg selv har lyst til å lese, så hvis jeg tenker det er viktig at noen skriver en morsom bok om egenberedskap, og ingen andre gjør det, så skriver jeg den sjøl.

Humor i høy hastighet

Selv om han har jobbet mye med TV, startet skrivekarrieren med å skrive humor i sosiale medier, særlig innen politisk satire. Det har satt preg på formen.

– På sosiale medier scroller folk i utgangspunktet videre om ikke alt sitter umiddelbart. Rekkefølgen på ord, budskapet

og bildene du på sekunder skal skape i hodet på folk, må fin-slipenes om det skal funke. Sånn sett er humor, og kanskje særlig politisk humor på sosiale medier en krevende øvelse.

– Mengdetreningen har gitt resultater: Ved å få teste veldig mange onelinervitser på sosiale medier, hvor du ser hva som funker og ikke, har jeg i hvert fall blitt bevisst på å ikke ta lesernes oppmerksomhet for gitt. Jeg kan ikke forvente at andre skal gidde å lese bøkene om jeg ikke sjøl humrer mens jeg skriver dem.

Fra ferdigtaler til formulert dorullogikk

Forfatterskapet startet med en praktisk liten bok for alle som gruer seg til å holde tale.

– Jeg skrev først en talehåndbok, "Talerens Lille Sleipe". Der

hadde Kagge Forlag bestemt tittelen, men jeg fikk skrive den slik jeg sjøl ville.

Boka er basert på vanlige folks behov når de skal skrive taler, og inneholder ferdigtaler med plass til å fylle inn navn – for dem som ikke rakk å skrive selv. Den gir også enkle, humoristiske guider til hvordan man skriver taler, enten man har ett minutt eller mer.

Den neste boka, "Norges Uskrevne Lover", ble til da en kollega brøt en regel om møte-mat.

– Jeg tenkte at det var på tide noen skrev ned alle disse uskrevne lovene, slik at hverdagen kunne bli litt mer oversiktlig for alle. Så det ble en lovbok med paragrafer, som lå på bestselgerlista i et halvt år.

Etter hvert kom også en ver-

sjon på engelsk, tilpasset dem som kommer til Norge og møter usynlige sosiale koder. "The 100 Unwritten Norwegian Social Laws" ble gitt ut på Mondå Forlag.

I 2018 kom «Norske Standarder: En endelig avslutning på meningsløse diskusjoner», skrevet sammen med Paul I. Huuse og Martin Aas, hvor sistnevne også illustrerte boka.

– Den standardiserer 80 av tingene folk diskuterer, men som ingen har laget en standard for. Hvor mange katter kan du ha før det blir rart, for eksempel? Det har vi nå en matematisk formel for å beregne.

Boka hadde som seg hør og bør forord fra direktøren i Standard Norge.

— Jeg tenkte at det var på tide noen skrev ned alle disse uskrevne lovene, slik at hverdagen kunne bli litt men oversiktlig for alle. “

Samme år kom også idéen til en bok om egenberedskap, etter at han som småbarnsfar mottok myndighetenes krisebrosjyre.

– Jeg vurderte å kaste den, men innså at 72 timer i eget hjem med en nyfødt baby ville blitt ganske traumatisk. Og når jeg prøvde å finne svar på alle mine dumme spørsmål, fant jeg bare synsing og gjetninger på nett.

Etter grundig research, i samarbeid med DSB, Røde Kors og over 50 forskjellige forskere, ble boka en realitet, faktabasert, men også morsom.

Ti år etter den første lovboka, kom "Norges Nye Uskrevne Lover", med 800 nye paragrafer.

– Den første boka sto seg overraskende godt, men det sosiale har blitt enda mer komplisert nå. Og da var det fint å prøve å rydde opp litt både for min egen del og for leserne.

Et lite opprør mot taushet og tankeløshet

Motivasjonen bak bøkene er ofte enkel: han skriver dem fordi han mener de mangler.

– En sjelden gang skriver andre akkurat den boka jeg tenkte

noen burde skrive, og da puster jeg lettet ut. Men med jevne mellomrom innser jeg at det mangler en viktig bok som ingen andre kommer til å skrive sånn som jeg synes den burde være. Og da blir det bok.

Skriveprosessen starter gjerne med daglige notater og observasjoner som samles i et dokument og bearbeides over lang tid.

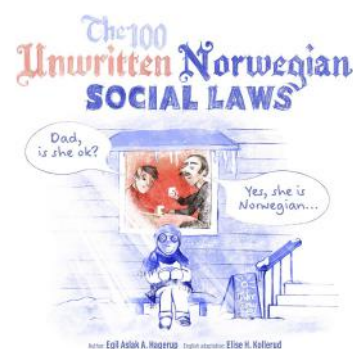
– Jeg blir fornøyd når teksten flyter på en måte som jeg selv synes er artig, og hvor man som leser flyter gjennom den uten friksjon.

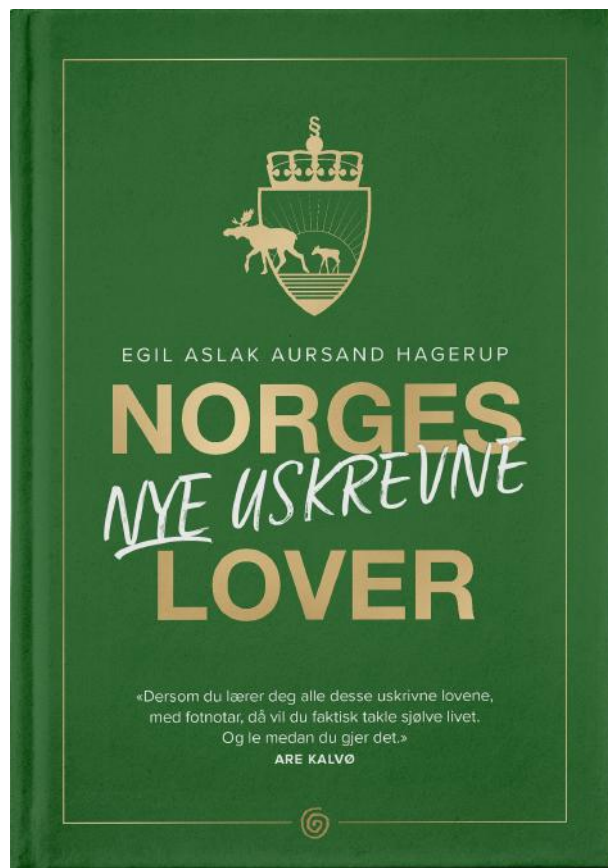
Og hvordan vet han at det faktisk blir bok?

– Når jeg ikke klarer å la være å skrive den.

Responsen kommer ikke alltid direkte fra leserne, men noen tilbakemeldinger har festet seg.

– Da jeg ga ut "Norges Uskrevne Lover" googlet jeg for å se responsen. Da kom jeg over et nettforum for autister, som var overlykkelige over at noen endelig hadde skrevet ned de uskrevne lovene! Det gjorde meg skikkelig glad.

Forfatteren håper bøkene kan bidra til mer raushet, forståelse og praktisk kunnskap.

– Jeg ser på verden som et ganske kaotisk hav av informasjon og meninger. Men hvis jeg med mine tanker og observasjoner kan bidra til at det finnes mer av noe som gjør folk glade, og kanskje er litt rausere med hverandre har jeg ihvertfall tilført noe bra i miksen.

Noen uskrevne lover burde kanskje faktisk forkastes.

– At vi skuler på folk som bryter uskrevne lover. Istedet burde vi bli flinkere til å fortelle dem hvorfor vi skuler eller ekskluderer dem fra sosiale settinger. Der kan vi lære av italienerne.

Hvis én lov skulle henge på veggen i alle hjem?

– Det er §1.1 fra "Norges Nye, Uskrevne Lover": «Du er forventet å kjenne alle de uskrevne lovene, selv om de er uskrevne.»

Selv har han mange bøker han kunne tenke seg å skrive, men ikke nok tid.

– Jobben i NRK er litt for spennende, men jeg er forberedt på at det kommer flere bøker jeg ikke klarer å la være å skrive.

Når han først har fri, finner han påfyll hjemme.

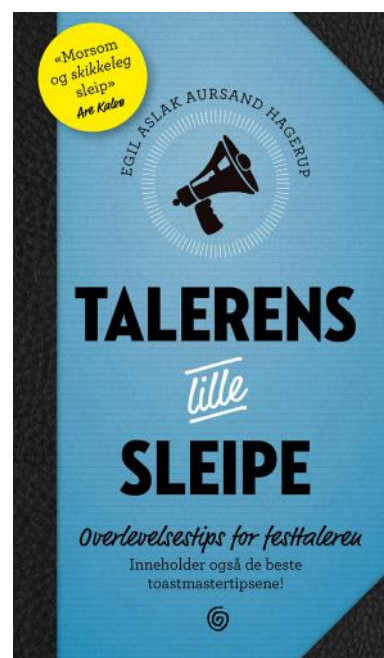
– Det er skikkelig gøy å bruke tid med ungene når man ser dem utforske hvor rar og gøy verden kan være. Særlig ute i naturen, enten det er i fjæra eller skogen. Eller bare ha tid sammen med kona uten at det er noe vi absolutt må gjøre. Da er verden på sitt beste.

De øyeblikkene som betyr mest, er de små.

– Når jeg tenker tilbake på dagens høydepunker er det alltid barna som topper lista. Enten de har oppdaget på noe nytt, eller fått til noe de ikke mestret i går.

Og det spørsmålet han helst skulle sluppet?

– Jeg vet faktisk at tittelen «Norges Uskrevne Lover» er en selvmotsigelse i seg selv. Det kalles humor.

Munch i høyden

– et nytt blikk på en gammel mester

I Bjørvika står et tårn av kunst. Det nye MUNCH-museet ruver 60 meter over fjorden og gir den kjente kunstner nytt liv – med utsikt.

av Anne Lise Johannessen

Langs vannkanten i Bjørvika, omgitt av barcode, badeliv og byliv, strekker det nye 13 etasjes MUNCH-museet seg mot himelen. Bygget åpnet dørene i 2021, og er blitt et nytt signalbygg for Oslo, og for norsk kunst.

Ifølge museumets nettside, rommer bygget mer enn 26 000 verk etter Edvard Munch. I tillegg forvalter museet Munchs originale fotografier, trykkplater og litografiske steiner, og flere tusen tekster og brev, samt 9830 personlige eiendeler.

Blant utstillingene finnes også verk fra andre kunstnere.

Overveldende stort

Hverdagsnett besøkte museet på en vanlig fredag. Det var sol, og varmt i lufta. Mange andre hadde samme idé som oss. Det myldret av mennesker, spesielt i fjerde etasje, hvor

"Skrik" henger utstilt. Museet har tre versjoner av det populære maleriet, og de viser alltid en versjon om gangen. Vi kom midt i et bildeskifte, og det var populært for mange turister å beskue. I denne etasjen hang også de kjente maleriene "Madonna" og "Pikene på broen."

I syvende etasje kunne man se gjenstander fra Munchs hjem, sammen med en interaktiv opplevelse hvor man fikk følelsen av å

komme på besøk i hjemmet hans, og bli tatt i mot av hans husholderske. Her var det også aktiviteter for barna, som kunne følge små musesor, og ta telefonen som jevnlig ringte. For barna er det også et oppdagelsesbord i sjette etasje.

I de to øverste etasjene kan du sette deg ned å spise på byggets bistro, eller ta et glass eller to i skybaren helt på topp. Og der er utsikten helt fantastisk.

Foto: Guttorm Stilén Johansen © Munchmuseet

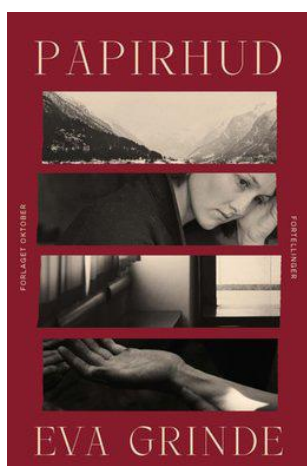

INGER SOFIES ANBEFALINGER

*Inger Sofie Frog Austnes er bibliotekar på Sandefjordbibliotekene.
I denne spalten gir hun to gode boktips.*

Eva Grinde:

"Papirhud"

Hva er papirhud? Tittelen på boka vekket nysgjerrigheten.

Eva Grinde er journalist, podkaster, og redaksjonsleder i Dagens Næringsliv. Her debutterer hun med fire fortellinger med tema som liv og død, å leve i krevende relasjoner, og om å bli gammel. Vi kommer tett på mennesker som baler med livet og blir stående

fast når det kjennes tungt. De snakker forbi hverandre og klarer ikke å møtes eller forstå seg selv eller andre. Personene står i krevende valg, og vi som lesere kommer tett på. Flere ganger blir det antydning heller enn skrevet fullt ut alt det såre og skjøre i livet som leves. Aktiv dødshjelp er også tema i en av fortellingene. Godt og sterkt skrevet om et tema som berører og provoserer.

Fortellingen er godt bygget opp med en tydelig handlings- og spenningskurve. Stilen er knapp og antyder mer enn utbroderer. Leseren engasjeres og dras inn i tekst og handling.

Og hva med tittelen da? Papirhud, et tynt lag som ikke beskytter selv det sterkeste menneske. Men ønsker vi støtte og hjelp når det drar seg til og stormer fra alle kanter?

Her kommer vi tett på personer og situasjoner som ikke ønsker å bli strøket med hårene, men er i solide relasjoner som tåler hverandre uansett. Dette er en interessant og god utgivelse flere burde få øynene opp for. Den er ingen lettvekter til tross for sine 170 sider. Livet og viljen til å leve er likevel budskapet som står igjen etter endt lesing. Du rekker en fortelling mellom morgenbadet og sen frokost.

Oktober, 2025

Agnes Ravatn:

"Dei sju dørene"

Husker du "Fugletribunalet" av samme forfatter og likte den? Da er denne kriminalfortellingen noe for deg.

Nina Wisløff er mor, kone og litteraturprofessor, men ville helst vært politietterforsker. Nina bor i Bergen med mannen sin i et hus som skal rives da traséen til Bybanen krever plassen. Det er rett oppunder jul, og de må raskt

finne et nytt sted.

I familien har de også et eldre hus etter en avdød tante. Deres voksne datter Ingeborg vil overta dette så fort som mulig. Hun er gravid og trenger plassen. Leieboeren, en ung alenemor, må vike plassen og får ikke mange dagene på å pakke og komme seg ut.

Et nyhetsoppslag viser at nettopp denne unge kvinnen forsvinner sporløst rett etterpå. Nina blir fylt av dårlig samvittighet og nysgjerrighet over hva som har skjedd. Hun bistår politiet før de har bedt om det. I hennes øyne gjør litteraturvitere seg strålende som etterforskere og kan fungere godt som det. Nina oppsøker folk i nærområdet og sirkler seg langsomt inn på en løsning.

Det er flere mistenkte og romanen nærmer seg en god, klassisk krim. Ledetrådene er blant annet referanser fra eventyret om Ridder Blåskjegg. Språket flyter lett og er preget av humor, snert og ironi. Det er mange som har mørke hemmeligheter og det blir bra underholdning når alt blir avdekket og får sin løsning. Anbefales når høstmørket kommer over oss og før de nye utgivelsene strømmer på. Det skal også bli en glede.

Samlaget, 2019

In God We Trust

- En vin som bør være å finne
i alle møblerte hjem

Jeg husker det så godt. Det var bursdagen min og jeg hadde ikke hatt mange ukene på meg som vinskribent for lokalavisa da en melding dukket opp i innboksen min: Dette var en vin jeg måtte smake. Og som sagt så gjort. Jeg bestilte en flaske, og den ble brått en følgesvenn. Spesielt når det kommer til sushi.

TEKST: John Cato Larsen | Foto: Privat

Vinen, en Riesling, har jobbet seg opp og fått et godt navn her i Fredrikstad, hvor jeg bor, mye grunnet at importøren nettopp er fra Fredrikstad: Bricks. Den er nå fast inventar hos spisestedene St. Raw, Køl og Slippen.

Vinen er laget i samarbeid med den kjente street-kunstneren Pøbel, som er kjent for sine kraftfulle budskap gjennom gatekunst. Kunstneren har dekorert mange husvegger, fiskevær og nedlagte fabrikker. Han har også høstet oppmerksomhet og anerkjennelse for sitt samfunnsengasjement.

Hvis du snur flasken, finner du et lite dikt fra forfatteren Monika Isakstuen på baksiden, et dikt som hyller havet og dets ressurser.

Litt om produsenten:

Weingut August Eser er en familiedrevet vingård i Rheingau/Hessen, Tyskland. Det er snakk om 11 hektar vingård fordelt på

17 forskjellige steder i åtte kommuner.

Den blir lagret i tønnehvelvene til herregården og modnes der. Lagringskjellerne består av gamle fat med tertiært jordsmunn og med høyt skiferinnhold.

De er også kåret blant regionens 50 mest innflytelsesrike gårder fra nesten 700 vinprodusenter.

Så i korte trekk:

Vinen er en tysk Riesling, og vinhuset er grunnlagt i 1759. På årsbasis produserer de 80 000 flasker.

Denne årgangen er 2018. Den har 11 % alkohol og 9,4 gram sukker per liter.

Vinen tappes på litersflasker(!) med skrukork.

Prisen er kr 253,-. Den er i testutvalget til Vinmonopolet. (Varenummer: 8090701)

Mine tanker rundt vinen:

Jeg er utrolig glad i Riesling, så denne så jeg frem til å prøve. Jeg er skeptisk til om etiketten kan få mer oppmerksomhet enn selve vinen.

Den grønnngule fargen gjør den elegant i mitt Veritas Riesling/Zinfandel (ja Riedel).

Vinen er svært frisk på duft; sitrus, grønne epler og markblomster. Den har en deilig, moden smak.

Den har det jeg virkelig liker i en hvitvin. Flott balansert syre fra sitrus, grapefrukt og grønne epler, mot det søte. Ettersmaken er lang og deilig.

Dette er en vin som passer godt til sjømat eller rett og slett til kos. Den kan drikkes nå, men tåler også noen år på nakken.

John Cato Larsen er 45 år gammel, bosatt i Fredrikstad med kone og to barn. Han er utdannet kokk, og jobber til daglig med det, men hans store lidenskap er god drikke. Også er han brennevinredaktør for Norges Beste Kokker.

Tidligere var han i flere år vinskribent for lokalavisa Fredriksstad Blad. De siste seks årene har han drevet Facebook-gruppen Drikkegeeks hvor han gleder 11.000 medlemmer med anbefalinger av god drikke.

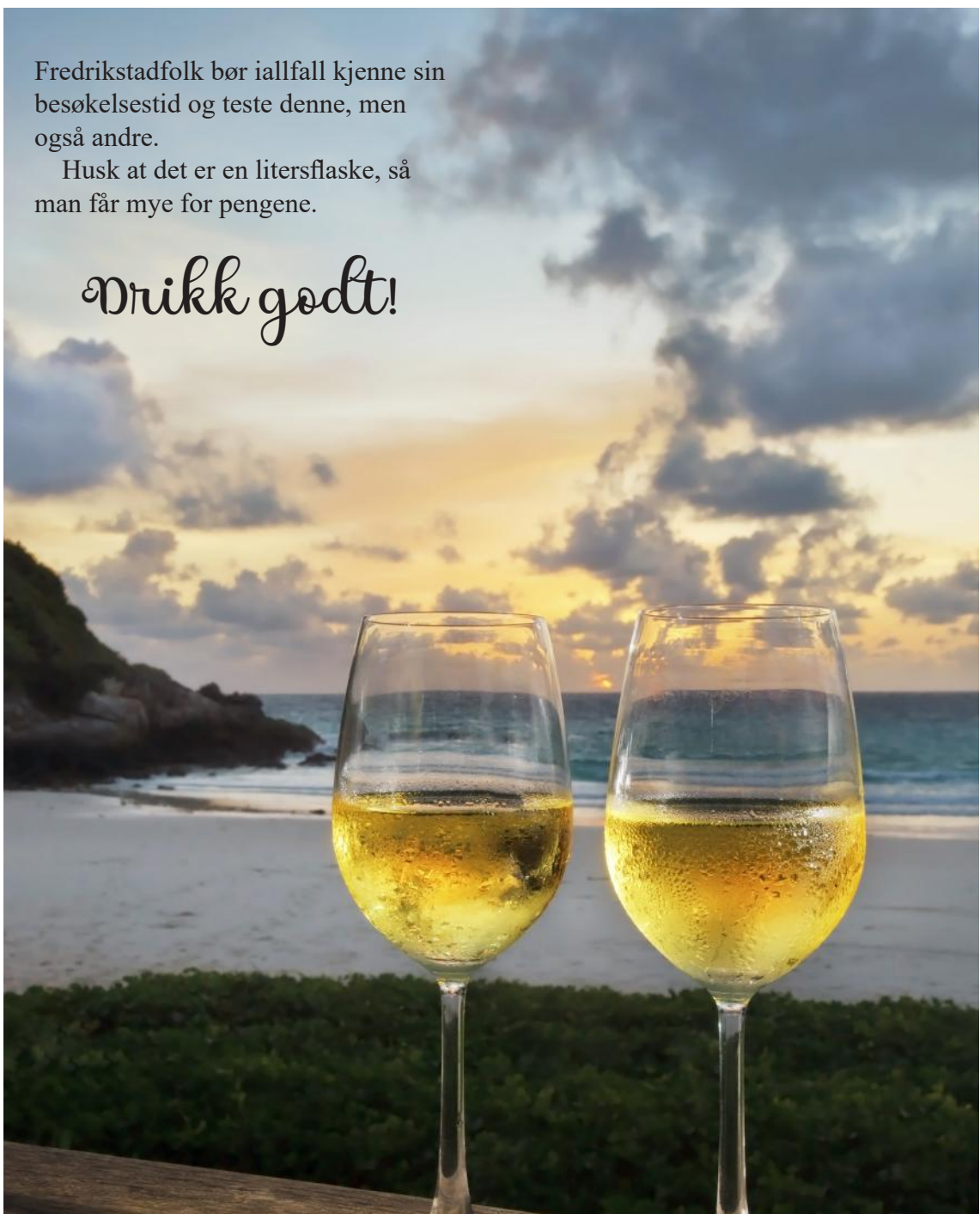

Foto: Geir A. Carlsson

Fredrikstadfolk bør iallfall kjenne sin besøkelsestid og teste denne, men også andre.

Husk at det er en litersflaske, så man får mye for pengene.

Drikk godt!

Fra forbrytelse til fuglekvitter

John Unsgård har vært skogbrukssjef, bibliotekar og bokillustratør – men det er som forfatter han virkelig får brukt både knyttneven og frontallappen. Nå fullfører han Stranger-trilogien, hvor biologi, drap og dype instinkter flettes sammen i Arendals smug og Dalanes villmark.

av: Anne Lise Johannessen | Foto: Privat og Ivan Sandven

Fortell litt om bakgrunnen din og hva du gjør ved siden av å være forfatter.

– Jeg er utdannet biolog fra UiO, og har vært alt fra forlagsredaktør, bokillustratør, bibliotekar, skogbrukssjef og naturforvalter.

Ved siden av å være forfatter jobber jeg mye med en bedriftsoppstart, nemlig en app for nybakte hundeeiere. Der er jeg faglig «driver», og skriver stoff i et helt annet format enn krimromaner. Det er artikler om avl og genetikk, atferd, ulv/hund, rasekunnskap, rasehistorikk og rasespesifikk atferd, gode og «dårlige» råd, valpen din uke for uke, barn og hund og mye annet. Andre fagfolk lager veterinær- og hundetreningsstoff.

Det har kommet to bøker i Stranger-trilogien, «Av dyr er du kommet» og «Til dyr skal du bli». Fortell kort hva disse handler om.

– Hovedpersonen i bøkene er Even Stranger, en helt vanlig mann som (selvsagt) har en lei tendens til å komme opp i uvanlige situasjoner. I «Av dyr er du kommet» blir den 99 år gamle grandtanten hans drept utenfor sveitervillaen sin i Arendal. Loftet i huset skjuler en makaber hemmelighet. Eneste ledetråd er en reiseberetning som Evens stamfar skrev fra Afrika på 1870-tallet, et intenst kammerdrama fra villmarken langs Zambezi river. Samtidig med at Even parallelt med politiet forsøker å oppklare drapet begår han selv en

alvorlig voldsforbrytelse og kommer i politiets søkelys.

I «Til dyr skal du bli» blir en skolevenninne av Even skutt på en utekafe i Arendal sentrum mens Even og Nina sitter ved nabobordet. Ingen hører skudd, ingen ser noen skytter. Senere blir Nina forsøkt skutt, men offeret blir i stedet noen hun er svært glad i. Evens onkel, pensjonert politimann, kobler drapene i Arendal opp mot en sak han var med på å oppklare i 1989. En forsvarslysten Even tar saken i egne hender, oppklaringen bringer ham til den ville naturen rundt Hauge i Dalane, helt sør i Norge. Oppklaringen kobler sammen tragedie, både i nåtid, for førti år siden og mer enn ti tusen år siden.

Når blir trilogien komplett, og hva skal den tredje boka hete?

– Jeg håper trilogien blir komplett i løpet av det neste knappe året. Jeg holder nå på å utsette Even for de aller verste prøvelsene, og antar at han har mest lyst til å smekke PC-skjermen ned over fingrene mine og la ham være i fred! Den tredje boken har tittel «Av dyr skal du oppstå». Som biolog og realist er jeg opptatt av motsetningene mellom vitenskap og religion, så titlene er lutheransk gravferdsliturgi mildt omskrevet.

Kan du si litt om hva den skal handle om?

– «Av dyr skal du oppstå» begynner med at en mann blir funnet sittende død ute på et jorde, midt

mellom UiA i Grimstad og et nybygd boligfelt. Mannen er nær venn av Even, og har underlige skader. Even gir seg i kast med å finne ut hvorfor vennen Ivar døde, og hvorfor noen satte ham fullt synlig like ved en trafikkert vei. Er det et signal fra morderen?

Senere dukker nok et lik opp, denne gang på et like usannsynlig og nesten like synlig sted. Det viser seg at oppdrettsfirmaet Calanus Seafood planlegger å pepre hele Agderkysten med lakseoppdrett i åpne mærer. Milliarder av kroner står på spill. Even aner at det er en sammenheng mellom drapet på Ivar og planene. Den snart pensjonerte politimannen Olav Steinarsen går motvillig i trespann med Even og den korpu-

lente journalisten Ivan Tangen for å oppklare drapene.

Hvordan formet du hovedpersonen Even Stranger?

– Even er formet som en følge av at jeg ville ha en vanlig, sivil mann som protagonist. Det kan jeg skrive troverdig om. Han er naturfaglærer fordi tematikken min har biologisk slagside. Jeg har ikke kjennskap til politiet «på kroppen», så å beskrive innsiden av en politistasjon troverdig ville kreve lang research. Even kan gjøre slik jeg ville ha gjort i hans sko – nemlig betraktet politiets arbeid utenfra. Likevel er ikke Even «meg». Jeg har bare lånt ham litt av meg som jeg kan skrive troverdig om. Even er så vanlig at han er skilt og har en

Foto: Ivan Sandven

tenåringsdatter. Dermed har han frihet til å løse mysterier, og trenger ikke løpe i FAU-møter, skifte bleier eller kjøre til håndballtrening. Jeg hadde to andre krav til ham, han måtte kunne skyte og slåss. Litt action må det være, en god slåsskamp på riktig sted er alltid hyggelig!

Jeg husker ikke hvorfor han ble hetende akkurat Even Stranger, men det vekker latter i engelsktalende passkontroller. Stranger-navnet har han fra en finere rederfamilie i Arendal under seilskutetiden.

Hvis du måtte beskrive Stranger-trilogien med tre ord – hva ville du valgt?

– Instinkt, redsel og kamp.

Husker du øyeblikket da du skjønnte at du ville skrive bøker – ikke bare lese dem? Hva fikk deg til det?

– Ja, jeg husker det glassklart! Jeg må ha vært ti, elleve år og var på verandaen til besteforeldrene mine. Det var tidlig høst, et tre med victoriaplokker kastet en svalende skygge over verandaen der fuglehunden min Rocco lå. «Jeg vil bli forfatter når jeg blir voksen!» tenkte jeg. Eller kanskje sa jeg det, for Rocco løftet hodet og så på meg. Så langt har det blitt 13 bøker, så min tredje krim blir bok nummer 14.

Har du hatt noen mentorer, forbilder eller bøker som har vært avgjørende for deg som forfatter?

– Jeg leser de beste norske krimforfatterne for å lære. Tre bøker som tidligere har pekt seg ut, er «Rødstrupe» av Jo Nesbø

og «De fems tegn» av Hans Olav Lahlum. Disse to bøkene gir en særegen stemning også av norsk etterkrigshistorie. Man blir «med»! Så er det «Papillon» av Henri Charriere, den har fulgt meg så lenge jeg kan huske. Jeg leser mest titler av forfattere jeg betrakter som de beste dramaturgene og fortellerne, for det er der jeg føler jeg har mest å hente, for i uredigert form er jeg litt ordrik og tilbaketrukket. Geir Tangen er en meget god dramaturgisk mentor! Jeg er ikke sikker på om han er det frivillig, eller om jeg har tvunget ham til det!

Hvordan ser en typisk skrive-dag ut for deg?

– Jeg står opp, lader kaffetrakteren, gnir meg i øynene og stålsetter meg. Så en kaffekopp eller to, og jeg begynner. Da er klokka ideelt sett rundt 0800. Jeg blir slakk i strikken ut over dagen, men skjerper meg igjen på ettermiddag og kveld. Ofte skriver jeg til langt på natt.

Hva er det vanskeligste med å skrive – og hva er det du elsker aller mest ved det?

– Det vanskeligste er egentlig å la være å redigere mens jeg skriver. Jeg virkelig elsker å redigere og finpusse! Der svarte jeg kanskje på begge spørsmål, men lite slår følelsen når ordene bare strømmer ut av tastaturet. Den hor-moncocktailen man da får burde erstatte lykkepiller!

Hva gjør du når du ikke skriver – hva gir deg påfyll?

– Jeg kan faktisk få påfyll av å ligge på sofaen og glane på TV. Jeg trives godt i eget selskap,

men jeg får det også av å trene. Nå sommerstid er det for varmt for den slags, så da svømmer jeg i sjøen noen ganger ukentlig. Ellers er sportsfiske og annet «uteliv» topp, gjerne sammen med venner og hunder. Har ikke hunder selv nå, så jeg må snylte på venner som har! Jeg er også jeger, oppflasket med jakt og hunder. Et par årlige turer til Sverige etter villsvin med gode venner gir meg virkelig påfyll.

Du er kjent for å være en ivrig gjest på litteraturarrangementer – hva får du ut av å være til stede, også når du ikke står på scenen?

– Litteraturfestivaler er fantastisk inspirasjon! Jeg har mange gode venner blant norske krimforfattere, de har alltid noe å lære bort. Du spurte om hva som gir meg påfyll, og litteraturfestivaler gir meg det. Jeg fryder meg over å treffe gode venner og bare snakke krim og krimromaner, kanskje i dager i strekk. Jeg liker meg forresten godt på scenen, en positiv bieffekt av å være krimforfatter!

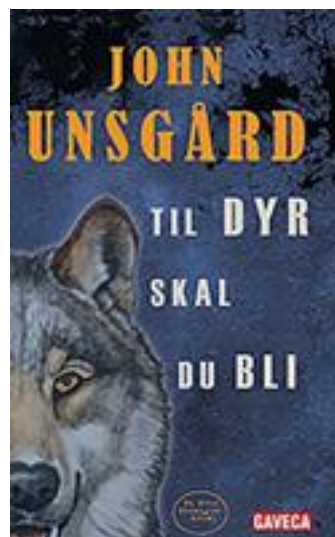
Hva betyr det for deg å møte lesere og kolleger ansikt til ansikt. Er det inspirasjon, faglig utbytte eller fellesskap?

– Det betyr alt å møte lesere og kolleger. Av de tre du nevner vil jeg si at alle deler plassen øverst på pallen.

Husker du en spesiell samtale, opplesning eller øyeblikk fra et arrangement som har satt seg fast?

– Det må være da Hans Olav Lahlum leste første kapittel fra sin da kommende bok «De

fems tegn» på hans egen krimfestival på Lyngørporten Hotell. Da han var ferdig var salen fullstendig stille i flere sekunder. Så dundret applausen løs for full kraft. Veldig sterkt. Dessuten valfarter jeg til Osterøy Krimfestival, der fiksjon ifølge reklamen møter virkelighet – og det skjer! Tidligere politimann Bent Raknes er festivalens «general», og har med sine gjester gitt så sterke øyeblikk at det snører seg i halsen. Bent leder an med en godhet og varme som alene rører, hans samtaler med både politi og ofre for illgjerninger vi knapt orker tenke oss er sterke og tankevekkende.

Hva ville overraske folk mest hvis de fikk vite det om deg?

– Hm. Det var en nøtt. Kanskje at jeg har en liten flokk undulater i et megafuglebur som fyller halve entreen i leiligheten min? Jeg ble også en gang bitt i rumpa av ei gaupe.

Hva ville du gjort i livet hvis du ikke skrev?

– Jeg ville kanskje ha brukt en del tid på å tegne og male. Jeg har illustrert drøyt 120 bøker, men aller morsomst er det å skape bilder av egen fri vilje. Nå strekker ikke tiden til. Jobbmessig

sig ville jeg muligens – eller forhåpentligvis – enten vært forlagsredaktør eller naturforvalter.

Noe annet du vil si?

– Vel nok er driven i krimromaner gjerne en alvorlig forbrytelse, helst i form av mord. Likevel har de aller fleste krimforfattere et bakteppe rundt oppklaringen der de tar opp tema som engasjerer dem.

Det er nok av alvorlige tema å ta tak i, alle vi normale mennesker er enige om at seksuelt misbruk av barn, stalking, mord, menneskehandel etc. er forferdelig. Krimlitteraturen er full av sinnssyke seriemordere, mesterhjerner, politimenn med ett eller annet lyte eller en feide med sjefen, glatte finansakrobater, gamle damer som har sett noe som oppklarer saken, dumme torpedoer og iskalde mordere.

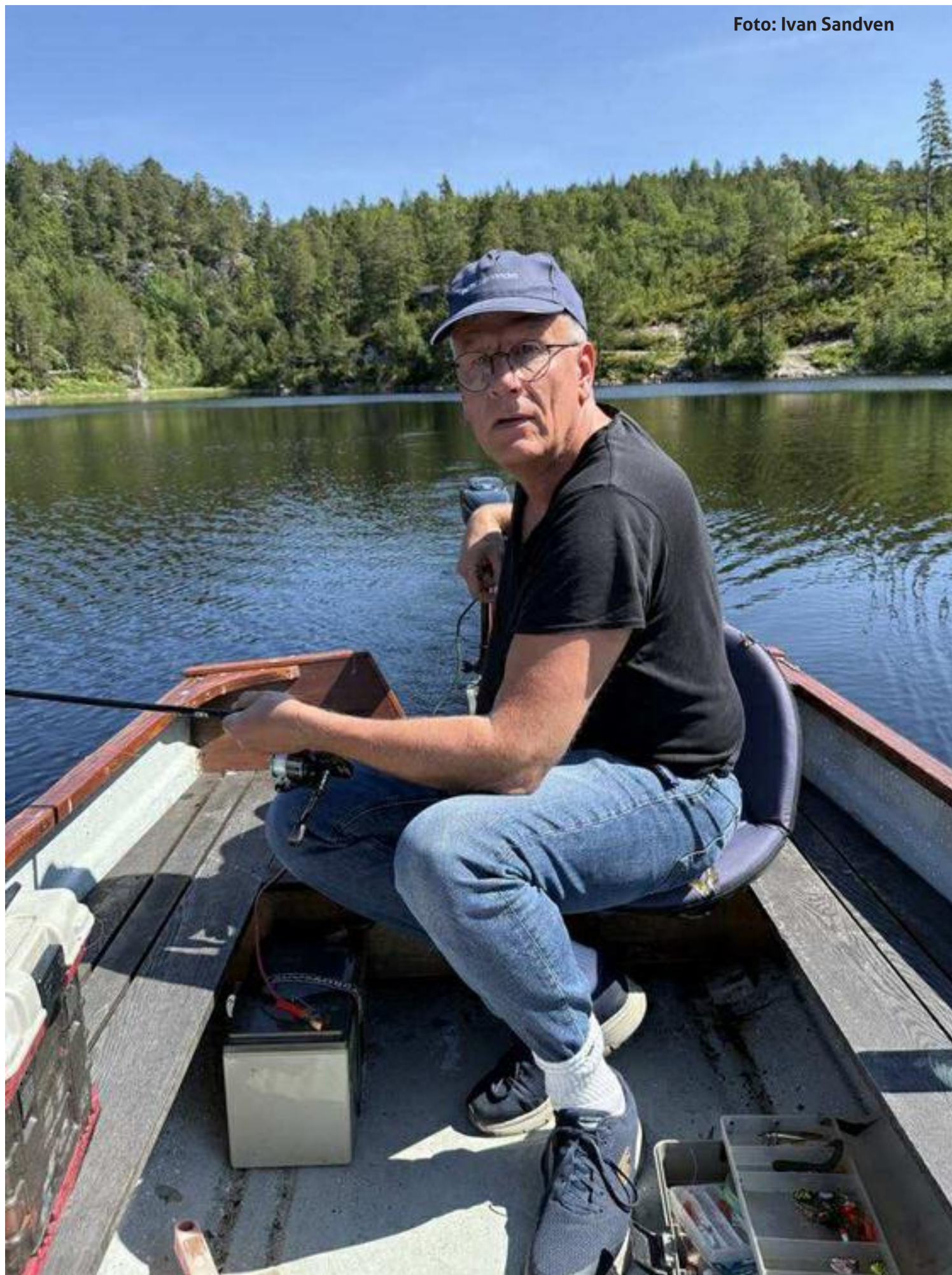
Jeg gleder meg til noen finner et tema det er dype uenigheter om. Tema som det kanskje er farlig å skrive om fordi du kan miste lesere eller komme i harde debatter på Dagsnytt 18. Den krimmen vil jeg lese!

For min del lener tematikken seg mot natur og at vi mennesker, enten vi liker det eller ikke, har felles opphav med sjimpanser.

Det sier noe om vår egen opprinnelse og atferd: Hva mener vi er kriminelt, og hvorfor? Hva er kulturelt betinget, hva er biologi? Mitt favoritt-tankeeksperiment der er det man kaller «utilregnelig i gjerningsøyeblikket». Jeg tenker at det er da man er på sitt aller mest tilregnelige, og handler ufiltrert av frontallappen på urgamle, finslepne instinkter formet gjennom millioner av år.

Jeg har et biologisk bakteppe for alle bøkene i trilogien – om vitenskap, religion og menneskets opprinnelse, tilhørighet i naturen og hensynsløs utnyttelse av det vi etterlater oss til kommende generasjoner. Naturen vi lever i, er de herjede restene av økosystemer som en gang – noen av dem faktisk for ganske kort tid siden – sydet og kokte av liv. Dette er jeg opptatt av, akkurat som at advokater skriver advokat-krim, politifolk skriver politikrim og så videre. Biologer skriver vel biologkrim, de da!

Men først og viktigst er at krim skal være spenning, og i våre dager kanskje tankeflukt fra en uforutsigbar verden. Det er vår gledelige plikt som forfattere å gi leserne det.

GYLDENDAL HØSTFEST

TEKST OG FOTO: Anne Lise Johannessen

Torsdag 21. august var jeg invitert til høstfest hos Gyldendal. Denne gangen var det en spesiell anledning: Forlaget Gyldendal feirer i år 100 år.

Forfatter Arne Svingen

Forfatter Ørjan N. Karlsson

Forlagsdirektør Ingeborg Volan

Hans Olav Brenner

Forfatter Eirik Wekre

Forfatterne Geir Tangen
og Agnes Matre

Forfatterne Inger Johanne Øen
og Ulrik Høisæther

Forfatterne Marit Reiersgård
og Jan Tore Noreng

Forfatter og oversetter
Dorthe Erichsen

Forfatter og president for Riverton-
foreningen Helle Stensbak

Bokanmelder Ole Jacob Hoel

Forfatter og Tv2-profil
Øystein Bogen

Forfatter Erik Eikehaug

ASCHEHOUG HAGEFEST

Siste helga i august var det som vanlig fest i hagen til Aschehoug. Det er alltid spennende å se hvem som kommer, selv om man ofte går glipp av noen blant de rundt 1300 gjestene. Som i fjor, var det fri bar, og servering av flere pølsevarianter.

Hvis du er usikker på hvem som er på bildene, ta en titt på artikkelen på www.hverdagsnett.no

Aschehoug-prisen gikk i år til
Karl Ove Knausgård

HAGEFEST PÅ LØKKEN

Tekst og Foto: Anne Lise Johannessen

På tampen av sommeren ble den flotte hagen på Løkken i Tønsberg fylt opp med litterært innhold. Mange gode forfattere sto på programmet, og bokglade mennesker satt benket opp for å følge de interessante samtaler.

Som vanlig var det rigget opp tre scener, Terrassescenen, Stuntscenen og Saksscenen. Temaene var gode og varierte. Programmet i sin helhet, kan du se på denne lenken: <https://www.hagefest.no/#program>

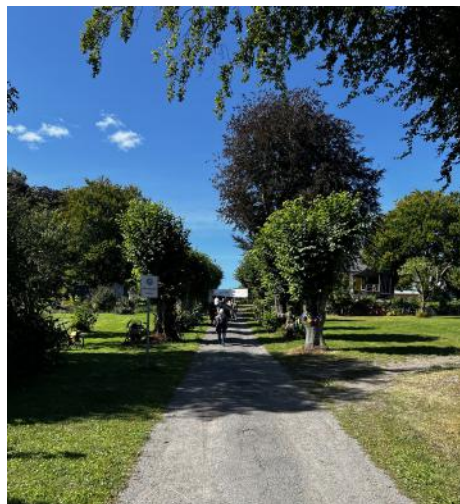
Underveis kunne man kjøpe seg mat, og på menyen sto bl.a. både kyllingspyd, burger, baguett. I tillegg var det selvsagt flere muligheter for å kjøpe drikke, både med og uten alkohol.

Det jeg liker spesielt godt med denne festivalen, er at det er en veldig nepå, avslappet og uformell festival. Den oppleves mye mer personlig enn de store festivalene.

Det var et variert program, og

jeg var selvsagt mest interessert i det som gjaldt krim. Men jeg fikk også med meg tre jenter som er aktive på sosiale medier, som snakket om både Instagram og TikTok, Helene Uri som anbefalte syv bøker som hun synes var spesielt gode (les hvilke på Hverdagsnett.no).

Festivalen ble arrangert 23. august, og den dagen var det nydelig sommervarme, iallfall så lenge du oppholdt deg i sola.

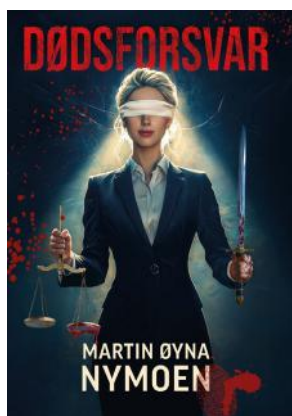

HILDES BOKHULLE

Martin Øyna Nymoen: "DØDSFORSVAR"

Boka er utgitt i 2024 hos
Bookea Vulkanisterna

Etter den årlige sommerfesten til Advokatforeningen, blir redaktøren i Advokatbladet funnet brutalt drept i sitt hjem på Kjelsås.

Politiet fatter interesse for en av advokat Axel Cliff sine tidligere klienter. Axel Cliff som driver det mindre Advokatfirmaet Cliff AS i Holbergs gate 21 i Oslo, påtar seg forsvareroppgdraget.

Til tross for press fra politiet, lar ikke klienten høre fra seg. Med hjelp fra kollegaene påbegynner han likevel forsvaret.

Forsvaret blir derimot mer krevende enn først antatt. Systemtenkning og forutinntatthet spinnes sammen med forsvarerens rolle som vokter for den svake part.

Dette var en nervepirrende flott krimdebut med lite dødpunkter, det skjedde noe nesten hele tiden. Et gjennomtenkt plott som er veldig bra, og jeg liker at vi følger advokater istedenfor politiet, det gir et annet perspektiv av saken og vi følger med på retts-systemet. Det var engasjerende og spennende. Med godt språk og knallbra historie.

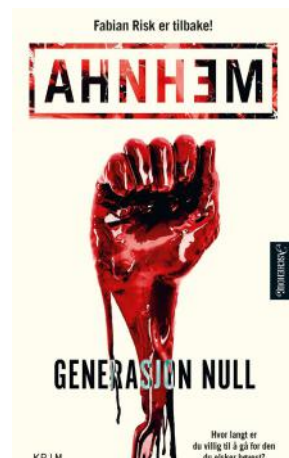
Jeg hadde flere kandidater på morderen, derfor fikk jeg meg en god overraskelse mot slutten med hevnlyst og gamle synder, det liker jeg godt. Bestialske mord, i perioder litt mye gørr og blod, men vil likevel si at denne boken passer for alle. Har et lite håp om at jeg får lese flere bøker i denne serien.

Stefan Ahnhem: "GENERASJON NULL"

Boka er utgitt i 2025 hos
Aschehoug

+

En sensommernatt går strømmen i store deler av Skåne. Fabian Risk ser mørkleggingen fra seilbåten sin i Öresund, sammen med datteren Matilde. Tilbake i Helsingborg står han og kollegaene overfor en rekke tilsynelatende uforklarlige saker i etterdønningene av mørkleggingen. Etterforskninger der vitnene oppfører seg merkelig, og ingenting ser ut til å stemme.

Samtidig blir Fabian kontaktet av en tidligere kjæreste. Datteren hennes er forsvunnet – er hun kidnappet, eller er det faren som står bak? Fabian begynner å ane et mønster. Men hva er det han ikke ser?

Generasjon Null er sjuende bok om politietterforsker Fabian Risk – og starten på en helt ny æra for en av Skandinavias mest populære krimserier.

Dette var skremmende lesning. Den er velskrevet og med et plott som topper mye av det jeg har lest tidligere, selv om det er fiksjon, så er det så realistisk at gåsehuden kryper oppetter ryggen min. Det er godt driv hele veien. Du merker ikke at boka er tykk, du klarer ikke å slutte å lese. Spenningen topper seg flere ganger.

En fengende, nervepirrende og lettlest bok med et knallgodt plott. Serien er troverdig, som jeg anbefaler til deg som vil lese god krim.

For flere tips, besøk Hilde Sæthers bokblogg her: <https://hildes-bokblogg.blogg.no/>

Bokinspirator

LIV GADE

"Dødens lenke"

av Jeanette Semb

Cappelen Damm, 2025

Hvaler i Østfold er en skjærgårdsidyll. Vakre øyer, blankskurte svaberg, måkeskrik og lukten av sjø, tang og tare. Nydelig!!

Det er noe med denne idyllen, som står i sterk kontrast til de mørke kreftene som utspiller seg her. Vi møter de tre kompisene Oscar, Brage og Trym, som går på ungdomsskolen. Historie er deres yndlingsfag. Læreren Arne er dedikert og populær.

Derfor er det forferdelig og helt ubegripelig – når de oppdager lærerens mørkeste sider.

Dette berører mange, han er jo lærer, og har kontakt med unge mennesker hver dag. De tre guttene føler et tungt, lammende ansvar. Dette må meldes, men de må første ha bevis! Og DET finnes på låven på gården der Arne bor! Et avsidesliggende sted, langt fra folk.

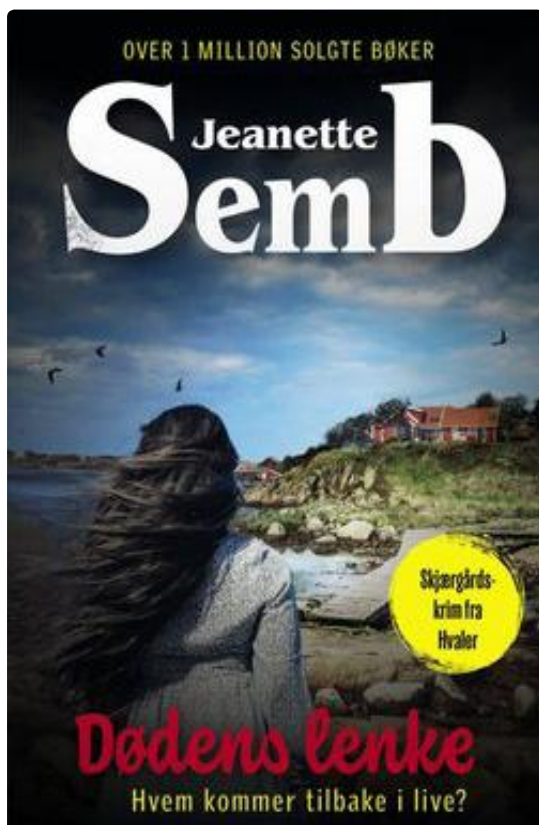
Arne bor sammen med sin gamle mor. Det sies at hun er litt sprø, den gamle damen. Hun går alltid kledd i sort, og ser på verden med mistenksomhet og avsky!

Vi blir med når de tre guttene oppsøker gården midt på natten. Alt er stille, alle sover – håper de.

Låven er forfalt, og ser skummel ut i mørket. Det regner, og guttene er så redde at vi som leser, kjenner angsten krype oppover ryggen. Så lyder det et skudd i natten. Det er øredøvende, og selv skvatt jeg så jeg hoppet i stolen. Det er den gamle moren som har oppdaget guttene, og nå er bevæpnet med ei hagle, rasende og fullstendig gal. Hvordan går dette?

Jeg får ikke mye kritikk for jobben jeg gjør, men jeg får litt, og da går det alltid på at jeg sier for mye. Så derfor stopper jeg nå.

Gled deg eller Gru deg!

Bokinspirator Liv Gade, fra Sandefjord, holder bokkvelder hjemme hos folk, eller på offentlige arrangementer.
Kontakt Liv på mail: liv@livgade.no – eller mobil: 473 02 235.

"Madame Nergaard" av Signe Weitemeyer Firing

Easywrite, 2025

Jeg har lest tusenvis av bøker. «Madame Nergaard» skiller seg ut. Den er så oppriktig skrevet, så hudløs ærlig! Denne kvinnen står alltid oppreist i livet sitt – uansett hva som blir kasta på henne!

Bak på boken står det: «I min mors familie har min tippoldemor, madame Nergaard, stått som en stjerne i slekten» Jeg synes det er helt fantastisk – og veldig rørende. Hun er ikke glemt
Vi skal - til øya Jøa i Namsos kommune. Vi skal til Olav Duuns rike, det var her han skrev «Juvik-folket» - så Jøa er en øy full av historie og vakker natur.

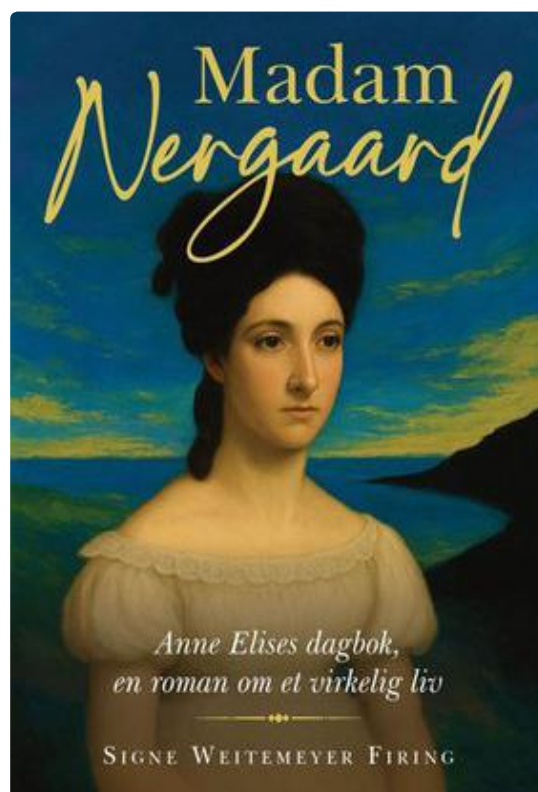
Stedet heter Seierstad, og dette var et møtested for folk som kom både fra nord og sør. Her var det landhandleri og overnatting, og det var Anne Elise, altså Madame Nergaard - som styrte det hele. Vi følger henne fra hun er 15 og livet ut. Dette er levd liv, og så godt skrevet – at personene trer levende ut av boksidene. Du blir kjent med dem, og glad i dem.

Anne Elise er kvinne, men FOR EI DAME!! Og vet der hva faren sier til henne? «Du skulle vært gutt, du Anne Elise, da kunne du blitt til noe» Hun får sju barn, og tar ansvar for både folk og fe, gård og grunn!! Madame Nergaard er streng, men rettferdig!

Signe Weitemeyer Firing, forfatteren – er fra Sandefjord Hun skildrer livet på 1800 på en spennende og troverdig måte. Det er en kjempejobb hun har lagt ned – å organisere all kunnskapen om tiden og

folkene. Fantastisk - Språket er litt gammelmodig, og det passer perfekt.

Jeg tenker på Madame Nergaard, og alle kvinnene som har brøytet vei for oss. Vi har mye å takke dem for.

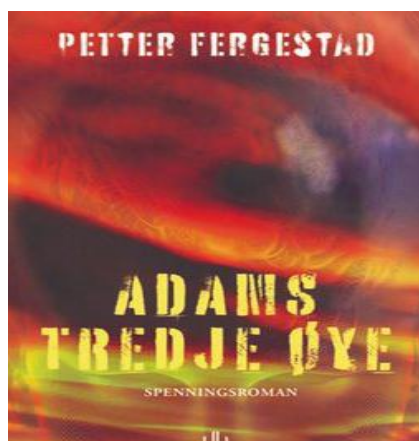
Boktips fra

Krimdronninga på Nannestad

TEKST: Unni Breen Vinge

"Adams tredje øye" av Petter Fergestad

Kjempespennende! Adam Bugge overtales til å bli med broren, Viktor på en biltur som ender med en stor ulykke. Adam får en hjerneskade og kommer til Ola Linges klinikk. Ola og hans kjæreste Amelda Kirogwe oppdager at Adam har fått overnaturlige evner, han er blitt synsk. Adam "opplever" to mord og kan peke ut hvor ofrene er. Ola Linge reiser til en konferanse i USA hvor han deltar i forskningsprosjektet "Superhuman". Adam blir kidnappet og planen er å føre han til USA for å forske på hjernen hans. Her er det ikke et rolig sekund og en dramatisk slutt. Jeg har frydet meg gjennom hele boken. Du har for alltid sikret deg en plass rundt mine forfatteres runde bord. Jeg måtte sjekke litt swahili og lese legenden om Majnun og Layla som er viktig for denne boken. Regner med at du skriver flere bøker

"Forfulgt av død" av Gunnar Staalesen

En ung mann forsvinner. Han og andre demonstranter har deltatt i en protest mot et oppdrettsanlegg i den lille bygden Solvik nord for Bergen. Varg Veum får i oppdrag å sjekke dødsfallet til en journalist som arbeidet med en bok om oppdrett av laks og hvordan fjordene blir ødelagt av næringen. Varg opplever hvordan den lille bygda har delt seg i to i jakten på laksemillionene. Her lever bygdedyret med sjalusi og hat. Gamle feider blir ikke glemt. Varg oppdager at disse to sakene vikler seg inn i hverandre. Løsningen blir en stor overraskelse.

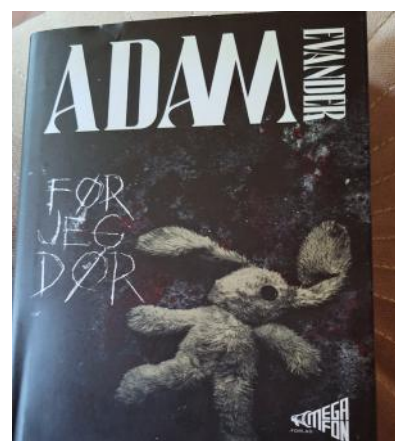
Takk for Varg Veum, Gunnar Staalesen. Dette er den forfatteren jeg har fulgt lengst i livet mitt. Helt siden bøkene kom i Gyldendals svarte serie. Jeg har også stått utenfor Varg Veums kontordør i Bergen, men jeg banket ikke på.

"Før jeg dør" av Frode Eie Larsen

Dette er første bok om politietterforsker Sebastian Vinger. En gutt på fire år forsvinner fra hjemmet sitt i Drammen. Moren trodde at han sov på rommet sitt. Alarmen går og det søkes alle steder uten hell. I Italia etterforsker Giovanni Caruso en sak som har plaget han i mange år. Giovanni er dødssyk og håper på svar mens han lever. Fem år gamle Aurora Moretti forsvant fra sitt hjem for fjorten år siden. To forsvinningssaker i forskjellige land, men sporene leder til Norge. Vinger får anonyme meldinger om å holde seg unna saken. Så blir Vingers datter kidnappet og det begynner å haste.

Boken har et fantastisk driv og jeg måtte lese hele uten pause. Du skriver knakende godt, Frode Eie Gjørtz-Larsen /Adam Evander. Det gleder mitt krimhjerter at det vil bli en serie.

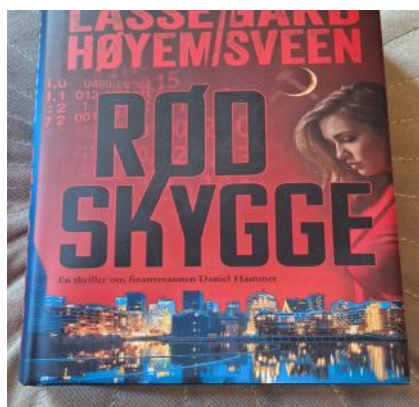

Unni Breen Vinge (75) har jobbet som bibliotekar på Nannestad bibliotek i 34 år. Nå er hun pensjonist, men jobber der fortsatt. På folkemunne kalles den fargerike dama for **Nannestads krimdronning.**

TEKST: Unni Breen Vinge

"Rød skygge" av Lasse Høyem og Gard Sveen

Dette er andre boken om Daniel Hammer, blokkungen fra Trondheim, som har arbeidet seg opp til en posisjon innen næringslivet andre kan drømme om. Etter mange år forelsker Daniel seg. En kveld får han telefon fra kriminalpolitiet i København: denne kvinnen er skutt og hardt skadd. Ingen vet utfallet av skadene. Daniel vikles inn i et spill i høyt tempo. Noen forsøker å overta konsernet hans. Han har en forræder i sin sirkel av nære venner. Her er det hauk over hauk i høyt tempo. Skygger fra fortiden, spionasje og politikk på høyt nivå. Daniel har ingen grenser når det gjelder å forsvare seg og sitt; men har også et stort hjerte for de små i samfunnet. Jeg måtte stå opp 06.30 i dag for å lese den forrykende slutten som forøvrig ga meg håp om flere bøker om Daniel Hammer.

"Det siste stykket hjem" av Ørjan N. Karlsson

Dette er første bok i serien om Jacob Weber. Under en joggetur forsvinner 19 år gamle Iselin Hanssen. Hun ligger i hardtrening for å komme inn på Politihøgskolen. Iselins kjæreste, Casper, sønn av en av Bodøs rikeste menn, kommer i politets søkelys. Han er kjent for å være en sjalu type. Så forsvinner en ny ung kvinne. Denne gangen er det kjendisen Marte Moi også kjent som Natur-Dama. Hun besøker øya Røst og forsvinner også under en joggetur. Jakob oppdager likheter med en uoppklart forsvinning for mange år siden.

I denne boken møter vi også Jakobs kollega Noora Yun Sande og får et innblikk i hva hun har opplevd, og hendelser fra fortiden som hun fremdeles sliter med. Boka ender med en forrykende oppklaring. Velskrevet og kjempespennende.

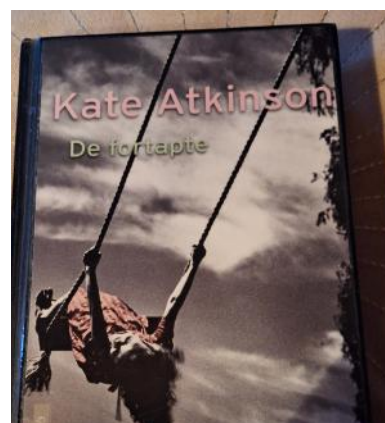
"De fortapte" av Kate Atkinson

Ny forfatter for meg. Denne boken krever sin leser.

Privatdetektiv Jackson Brodie opplever en stekende sommer i Cambridge. Han blir involvert i, ikke i bare et, men tre kriminalmysterier. Lille Olivia som forsvant i 1970, Laura som blir drept på farens advokatkontor og Tanja som vokste opp hos besteforeldrene etter en familietragedie.

Her er det mange navn og steder å holde orden på så det gjelder å lese nøye. Personskildringene er utrolig bra. Jo mer jeg leste, jo mer ble jeg dratt inn i handlingen, og nysgjerrig på løsningene.

Disse tre sakene viste seg å ha en ganske spesiell sammenheng. Jeg må nok sjekke ut flere bøker av samme forfatter.

eBok
kr 195,-

Bok
kr 395,-

ELLEN HOFSE

DIT VÁROK FLYR

BOKLANSERING
13.09.25 – KL. 14:00

STED: Stormen bibliotek i
Bodø, Speilrommet

Litteraturprofessor Harald Gaski
i samtale med forfatteren,
joik ved Elisabeth Misvær.

Opplesning, boksalg og
signering.

Tilgjengelig fra 12.08. 2025

Bok: 978-82 8263-558-5
eBok: 978-82 8263-581-3
471 s. • Språk: Norsk bokmål.

Da ser hun det, en hvit flekk på en høy stein, en várok. Den sitter helt stille, den er så nær. Hun stirrer inn i det kloke fjeset og de gule øynene. Den stirrer tilbake. Som om den vil henne noe. Så rister den seg og letter, kaster seg framover og svever nordover. Den veien altså, nikker Sälbmá og skynder seg etter. Snøugla blir borte, men landskapet er preget av at den nettopp var her. Dvergbjørkene vaier ærbødig i den svake vinden, småfuglene overgår seg selv med trillene sine. Sälbmá kjenner sin egen djupe pust som en livgivende ånd og ser at åndene er alle steder, i de blå og gule fiolene, i de mjuke gresstustene, i de skimrende steinflatene. Hun mottar invitten fra de lave rognbuskene og danser med dem, hører vindens sang og ser fargene som kryper ut av lydene og maler landskapet med brede, gavmilde pensler. Várok er forsvunnet, men hun følger i dens lei. Hun går rolig nå, er i dialog med alt rundt seg, en stille samtale uten ord. Erfarer gjennom kroppen at snart er hun der hun skal være, snart skal hun hjelpe en trengende sjel. Og hun vet med hele seg at det er dette som er hennes bestemmelse. At hun ikke kan leve et fullverdig liv uten å få lov til å være hjelper og nåjje.

Dette er en frittstående fortsettelse av romanen *Messe for de navnløse*.

Sälbmá og familien har blitt bofaste i Valnesmarka i Salten på slutten av 1600-tallet etter å ha kommet seg vekk fra grueherrer, tvangskristning og forfølgelse i Sverige. I mange år klarer de å holde seg skjult for øvrighet og kirke og leve et liv på egne premisser. Men så kommer Thomas von Westen, samenes misjonær, og igjen blir deres åndelighet og eksistens truet. De kjemper imot med de midlene de rår over, på Teplingan samles de åndelige lederne for å knuse de onde kreftene. På 2000-tallet sliter Kathrine med å finne ei mening med det som skjer og har skjedd rundt henne. Hvem ble begravd i Lappholla og hvorfor? Hva har en velta gravstein med det å gjøre? Og hva med forbannelsen? Hva er sant, hva er overtro og hva er bare overspente tanker? Og ikke minst: hvordan kan et nyskrevet teaterstykke gi svar og lege sår?

ELLEN HOFSE debuterte i 1984 med en skjønnlitterær roman for voksne. Hun har skrevet seks barne- og ungdomsbøker som alle er kjøpt inn av norsk kulturråd. *Soldråper* er oppfølgingen til ungdomsromanen *Elvesang* som kom ut i 2017 og i billigbokutgave våren 2020. *Dit varok flyr* er forfatterens 12. roman og en frittstående fortsettelse av *Messe for de navnløse* (2023), men kan leses uavhengig av denne.

Gjennom *Dit varok flyr* – og forgjengeren – løfter Hofsø fram historier og stemmer som lenge har vært fortrent eller glemt, som følge av fornorskning og historisk usynliggjøring. Boka er et litterært forsøk på å gi liv, stemme og landskap til det som en gang var – og fortsatt lever i landskapet og minnene.

Boka er en hyllest til pitesamisk historie, kvinners helende kraft og naturens åndelighet – og samtidig en roman som stiller spørsmål ved hvordan vi forholder oss til fortidens sår i vår egen tid.

Bestilles fra:
Samisk litteratursenters nettbokhandel
post@gavpi.org

Kontakt:
Forlagsredaktør: Britt Hansen, tlf: 91304409
epost: britt@lagadus.no
eller: Forlagets seniorredaktør John T. Solbakk, tlf: 91590606,
epost: jts@lagadus.no

Forfatter:
Ellen Hofsø, tlf 917 77 087 • ellenhofso@gmail.com